

SLAVNÁ PŘÍSAHA

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA PÁTÁ

MORGAN RICE

Morgan Rice

Slavná Přísaha

Серия «Čarodějův Prsten», книга 5

Аннотация

V knize SLAVNÁ PŘÍSAHA (Čarodějův prsten – kniha pátá) Thor společně se svými přáteli vyráží na dobrodružnou a extrémně nebezpečnou výpravu do srdce Impéria, aby se pokusil najít legendární Meč Osudu a zachránit tak Prsten. Společně poznávají nová místa, čelí nečekaným nebezpečím a bojují bok po boku v nepředstavitelné bitvě. To všechno a mnohé další jenom prohlubuje jejich vzájemná přátelství. Cestují do exotických zemí a potkávají se s jejich obyvateli. S každým dalším krokem se zvyšuje nebezpečí celého podniku. Musejí vynaložit všechny své síly, aby přežili všechny nástrahy a neztratili stopu zlodějů, která je vede hlouběji a hlouběji do srdce Impéria. Jejich cesta je nakonec zavede rovnou do Podsvětí, jedné ze sedmi pekelných říší, kde vládou nemrtví a krajina je posetá kostmi. Thor bude muset povolat všechny své zvláštní schopnosti, aby z toho vyvázli živí. Uvnitř Prstenu zatím Gwendolyn vede svůj dvůr do západní pevnosti jménem Silesia, která se rozkládá na vnitřním okraji Kaňonu a nikdo ji nedobyl už tisíc let. Ještě nikdy však zdi této nesmírné pevnosti nestály proti nájezdu tak mohutnému, jaký teď vede Andronicus a jeho milionová imperiální armáda. Gwendolyn se musí rychle naučit, co obnáší být královnou. Lord Srog, generálové

Kolk a Brom, její bratři Kendrick a Godfrey, a v neposlední řadě i přítel Steffen jí pomáhají seč jim síly stačí. Všem je ale jasné, že se na město nevyhnutelně valí imperiální pohroma. Gareth mezitím v Králově Dvoře propadá hlouběji a hlouběji do svého šílenství, zatímco se snaží odvrátit spiknutí, které usiluje o jeho život. Erec se snaží zachránit svou lásku Alistair i vévodu ze Savarie, země se začíná hemžit podivnými příšerami, které se sem dostaly po vysazení Štitu a Godfrey, který vždy holdoval pití, se bude muset konečně rozhodnout, jestli hodlá vykročit na novou životní etapu a stát se mužem, kterým jej jeho rodina vždy chtěla mít. Všichni brzy musí v těchto zlých časech bojovat o holé životy a když už se zdá, že situace nemůže být horší, přichází další šokující zvrat. Přežije Gwendolyn útok? Bude Thorova výprava úspěšná? Podaří se jim nakonec naleznout Meč Osudu? Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je SLAVNÁ PŘÍSAHA epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Román má přibližně 70 000 slov.

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	13
KAPITOLA DRUHÁ	21
KAPITOLA TŘETÍ	29
KAPITOLA ČTVRTÁ	40
KAPITOLA PÁTÁ	55
KAPITOLA ŠESTÁ	66
KAPITOLA SEDMÁ	84
Конец ознакомительного фрагмента.	87

SLAVNÁ PŘÍSAHA

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA PÁTÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, betseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma bonusy, mít přehled o posledních novinkách,

přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Velice zábavná epická fantasy.“

—Kirkus Reviews

„Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.“

--San Francisco Book Review

„Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„Velmi čtivá fantasy .... Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č. 4)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

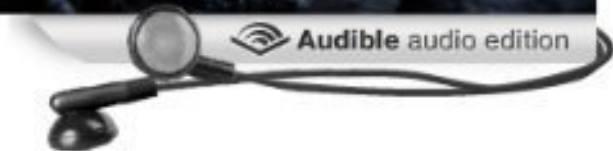

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována,

distribuuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

“Život je vzácný všem, však čestný muž
si cení svoji čest nad vlastní život.”

—William Shakespeare

Troilus a Kressida

(překl. Martin Hilský, 2008)

KAPITOLA PRVNÍ

Andronicus pyšně projížděl McCloudovým hlavním městem. V jeho těsné blízkosti jely stovky jeho nejvyšších generálů. K sedlu Andronicova ohromného koně byl uvázán provaz, na jehož konci se potácel svázaný muž: král McCloud. Strhali z něj jeho zbroj a téměř i všechno ošacení. Polonahý teď klopýtal v největším ponížení ulicemi vlastního města.

Andronicus nikam nespěchal, vedl svou kolonu a uvázaného McClouda líným krokem prašnými, kamenitými ulicemi, a zvedal přitom mračna prachu. Ti měšťané, kteří dosud žili, jenom třestili oči hrůzou. Chvíli co chvíli mohli McClouda slyšet bolestivě vykřiknout, když bosýma nohama klopýtal po ostrých kamenech. Andronicus zářil. Tváře přeživších byly naopak zkřivené strachem a překvapením. Přímo před očima viděli svého obávaného vládce zostuzeného a uvrženého na úroveň nejnižšího otroctví. Byl to jeden z nejkrásnějších dnů Andronicova života.

Sám byl překvapen, jak snadné bylo se do McCloudova města dostat. Zdálo se, že McCloudovi muži byli naprosto demoralizovaní z neúspěšného tažení na druhé straně Prstenu. Imperiální vojáci přemohli obranu města rychlostí blesku. V porovnání s jeho armádou jich samozřejmě byla na hradbách jenom hrstka. Byli přečíslení a zlikvidováni během mrknutí oka. Mnozí se rovnou vzdali. Museli dobře vidět, že jakýkoliv odpor

nemá smysl. Odhodili proto zbraně i helmice a doufali, že je Andronicus vezme do zajetí.

Jenže v tom se šeredně zmýlili. Nenáviděl jakékoliv projevy zbabělosti a jejich čin v jeho očích ničím jiným nebyl. A stejně neměl ve zvyku brát zajatce. To, že odhodili zbraně, jeho mužům jenom ulehčilo práci.

Ulice města brzy zrudly krví, neboť Andronicus okamžitě poslal své vojáky, aby je začali čistit od všech mužů, které najdou. Ženy a děti budou vzaty do otroctví, jako tomu bývalo pokaždé. Také domy byly jeden po druhém systematicky pleněny.

Andronicus vedl koně pomaloučku jednou ulicí za druhou a kochal se svým dílem. Všude kolem se válela těla zabitých mužů a hromady kořisti vynesené ze zničených domů. Obrátil se k jednomu ze svých generálů a lehkým kývnutím hlavy mu vydal rozkaz. Generál okamžitě pozvedl nad hlavu zapálenou pochodeň, což byl signál pro ostatní, aby učinili totéž. Zpráva se šířila od velitele k veliteli, a po celém městě byly vzápětí zapalovány doškové střechy domů. Během chvíle byla obloha zakryta černými mračny a v ulicích začalo sálat horko z požárů.

“NE!” křičel McCloud, zatímco musel dál klopýtat za imperátorem.

Andronicus se ušklíbl, popohnal koně do klusu a smýkal krále, který samozřejmě zrychlení nemohl ustát, nějakou chvíli ulicí sem a tam.

Pohled na hořící město v něm vzbuzoval takřka fyzické

uspokojení. Jeho plány byly stejné, jako měl i s ostatními městy, která kdy dobyl. Vždy je nejprve do základů vypálil a potom nechal znovu vybudovat jeho vlastními muži, jeho vlastními generály a v duchu své vlastní říše. Tak to prostě dělával. Nepřál si, aby zůstala být jediná stopa po nějaké minulosti před jeho vládou. Budoval tak zcela nový svět. Andronicův svět.

Prsten, ten posvátný Prsten, který odolával všem jeho předchůdcům, se už brzy stane jeho teritoriem. Bylo těžké tomu uvěřit. Andronicus zhluboka dýchal a přemítal o své nebetyčné velikosti. Už brzy překročí Vysočinu a dobude i druhou polovinu Prstenu. Potom už na světě nezůstane žádné známé místo, které by mu ještě neleželo u nohou.

Dojel k McCloudově působivé soše, která stála uprostřed náměstí, a zastavil se před ní. Byla pět metrů vysoká, celá z prvotřídního mramoru a připomínala spíše svatyni zasvěcenou nějakému bohu. Znázorňovala McClouda, kterého Andronicus neznal. Byl mladý, svalnatý, silný a v ruce hrdě třímал meč. Socha jasně vypovídala o sebelásce toho, kdo si ji nechal postavit. To ale McCloudovi musel uznat jako kladnou vlastnost. Napadlo ho, že by ji možná mohl nechat odvézt domů do svého paláce a vystavit si ji tam jako trofej.

Zároveň jí však byl znechucen. A to nakonec převážilo. Bez dalšího rozmyšlení vytáhl svůj ohromný bič a švihnul přímo po hlavě sochy. Trefil ji perfektně ranou tak silnou, že se mramorová hlava doslova rozprskla na několik kusů. To ale Andronicovi nestačilo.

Švihnul tělo sochy ještě několikrát, až se nakonec naklonila do strany a potom se s ohlušujícím rachotem zřítila k zemi, kde se rozbila na kusy. Když potom znovu pobídl koně, schválně jej vedl tak, aby zubožený McCloud musel klopýtat přes všechny ty trosky.

„Za to zaplatíš!“ vykřikl pokořený král chabě.

Andronicus se rozesmál. Za svůj život se setkal už s mnoha příslušníky lidské rasy, ale tenhle muž byl ze všech nejzábavnější.

„Zaplatím?“ zařval smíchy.

Ten McCloud byl tak tvrdohlavý. Stále ještě si neuvědomoval, co ve skutečnosti jméno Andronicus znamená. Bude ho to muset naučit, aby si to už jednou provždy zapamatoval.

Andronicus se rozhlédl po náměstí. Jeho pohled se zastavil u budovy, která jistě byla McCloudovým hradem. Pobídnul svého hřebce do klusu, čímž svázaného a polonahého krále okamžitě zase strhnul na zem do prachu a smýkal jej za sebou. Imperiální vojáci se záhy přidali.

Protáhl nebohého McClouda po břicho přes četné mramorové schody vedoucí k hradu. Král s každým schodem bolestivě sténal, ale Andronicus ani nezpomalil. Jeho vojáci už předtím stačili převzít kontrolu nad hradem a teď stáli u brány na stráži. U nohou jim ještě stále ležela zkrvavená těla těch, kteří bránu hlídali před nimi. Andronicus jim spokojeně pokývnul na pozdrav. Teď už věděl, že má ve své moci celé město.

Vjel velkou branou do vnitřního hradu a vedl koně bez respektu dál dlouhými mramorovými chodbami, které zdobily

klenuté stropy. Obdivoval nadbytek, ve kterém McCloud žil. Očividně na výstavbě vlastního sídla ani trochu nešetřil.

Ted' ale přišla řada na Andronica. Pokračoval se svými muži dále chodbami až do velkého sálu, který očividně sloužil jako trůnní síň. Rozrazil zdobené dubové dveře a dojel k přezdobenému zlatému trůnu, který stál uprostřed.

Andronicus seskočil z koně, pomalým krokem vystoupal po zlacených schodech vedoucích k trůnu a potom na něj s vážností usedl.

Zhluboka se nadechl, načež přehlédl své muže, kteří mezitím dorazili do sálu za ním. Desítky jeho nejvyšších generálů stále seděly na svých koních a čekaly na císařovy další rozkazy. Potom jeho pohled zavadil o zkrvaveného McClouda. Ten byl stále uvázaný za Andronicovým hřebcem a sténal bolestí. Andronicus si prohlížel své okolí dále. Díval se na zdi a gobelíny, které je zdobily, povšimnul si i řemeslné práce na trůně, na němž teď seděl, a nemohl skrýt obdiv ke vší té zručnosti. Na chvíli se zamyslel, jestli nechá trůn roztavit, anebo si jej vezme do svého paláce. Možná by byl i vhodným darem pro některého z jeho nižších generálů. S jeho vlastním císařským trůnem se tento samozřejmě nemohl ani v nejmenším rovnat. Ten jeho byl nejmasivnější ze všech království, které v jeho světě existovaly, a pracovalo na něm dvacet řemeslníků po dobou neskutečných čtyřiceti let, aby byly dokončeny všechny jeho zdobné detaily. Začali na něm pracovat už za života Andronicova otce a trůn byl dokončen přesně v den, kdy jej Andronicus vlastní rukou

zprovodil ze světa. Skvěle načasováno.

Podíval se na už teď zuboženého McClouda a zamyslel se, jakým nejlepším způsobem by tu trapnou bytost mohl mučit dál. Prohlížel si tvar jeho hlavy a rozhodl se, že by bylo dobré si ji pověsit na krk mezi ostatní jeho amulety. Než jej ale do náhrdelníku vsadí, bude asi muset nejprve stáhnout z lebky tvář, odpilovat trochu kosti, a potom kůži znovu navléknout. Král už nebyl nejmladší a Andronicus nechtěl, aby jeho náhrdelník hyzdila odulá stařecká tvář s dvěma bradami. Teď jej ale stejně nechá ještě nějaký čas naživu a bude jej mučit. Usmál se. Ano, to vypadalo jako docela dobrý plán.

„Přived' ho ke mně,“ poručil jednomu ze svých generálů hlubokým hlasem. Muž ani na vteřinu neváhal, okamžitě seskočil z koně a jal se plnit rozkaz. Přeházěl provaz, který poutal krále k císařově koni, hrubě chytil to zkrvavené tělo za kůži na zádech a táhl jej jako pytel brambor po mramorové podlaze, na níž tím vytvářel krvavou čáru. Potom McClouda nechal ležet u Andronicových nohou.

„Tohle ti neprojde!“ zasténal McCloud slabým hlasem.

Andronicus zakroutil hlavou. Ten človíček to snad nepochopí.

„Přesto jsem tu a sedím na tvém trůně,“ řekl. „A ty jsi támhle, ležíš celý zakrvácený u mých nohou. Myslím, že můžu s klidným srdcem říct, že mi projde cokoliv si zamanu. Všechno už mi vlastně prošlo.“

McCloud se nezmohl na nic víc než bolestivé skučení,

okořeněné dávkou špatně skrývaného vzteku.

„První rozkaz mé vlády,“ řekl Andronicus, „bude patřit tobě. Budeš svému novému vládci a králi prokazovat patřičný respekt. Přijď teď ke mně a měj tu čest být prvním, kdo přede mnou poklekne v mém novém království. A také prvním, kdo políbí mou ruku a prohlásí mě právoplatným králem na trůně McCloudského království.“

McCloud se na něj podíval, s vypětím všech sil se zvedl na všechny čtyři a zamračil se.

„Nikdy!“ vyštěkl potom na Andronica a plivl mu k nohám.

Andronicus se rozesmál. Už teď si svou vládu užíval. Snad ještě nikdy před sebou neměl tak tvrdohlavého vězně.

Podíval se na své muže a pokýval hlavou. Jeden potom přistoupil zezadu k McCloudovi a chytil jej pevně za záda. Druhý jej uchopil za hlavu, zaklonil ji a držel v pozici, aby s ní vězeň nemohl hýbat. Potom přišel třetí a ten měl v ruce dlouhou břitvu. Když se přiblížil, McCloud se roztřásl.

„Co to děláš?“ zeptal se hlasem o pár oktáv vyšším než normálně.

Muž neodpověděl, chytil krále za jeho dlouhý plnovous a jediným plynulým pohybem břitvou jej téměř celý uřízl. McCloud se na něj zmateně podíval. Byl očividně v šoku, že mu muž neublížil.

Andronicus kývnul na dalšího muže, který v ruce třímал rozžhavený pohrabáč. Na jeho konci byl upevněn erb Impéria,

lev, který v tlamě svírá ptáka. Konec pohrabáče byl rozžhavený do běla. Sevření kolem McCloudovy hlavy zesílilo, zatímco pohrabáč se začal přibližovat k nyní vousů víceméně zbavené tváři.

„NE!“ vykřikl McCloud, když si uvědomil, co se brzy stane.

Ale už bylo pozdě.

Sálem se rozlehl strašlivý křik, doplněný syčením a pachem pálené tkáně. Andronicus zaujatě sledoval, jak se železo boří hlouběji a hlouběji do mužovy tváře. Syčení také neustále zesilovalo a McCloudův křik už byl téměř nesnesitelně nádherný.

Po dobrých deseti vteřinách krále konečně nechali klesnout zpátky k podlaze.

Zřítil se bezvládně k zemi a čelem prudce udeřil o mramor. Z tváře mu stoupal kouř a z úst vytékalo množství slin. Na tváři odteď bude nosit Andronicův erb.

Císař se k němu naklonil, aby zkontroloval, že bylo znamení vypáleno správně a se všemi detaily.

„Vítej v imperiálních řadách.“

KAPITOLA DRUHÁ

Erec stál na vrcholku kopce a sledoval, jak se přibližuje skupina jezdců. Jeho srdce plálo předbitevním nadšením. Pro dny jako byl tento se narodil. Ve většině bitev byla hranice mezi dobrým a špatným jenom ztěží rozpoznatelná, ale tentokrát to neplatilo. Lord od Kuželky jeho milou bez slitování zotročil a ještě se tím vychloubal, a nehnul ani prstem, aby dal věci do pořádku. Erec jej na jeho zločin upozornil, dal mu tím šanci, aby mohl svou chybu napravit a zachovat si tvář, ale on neudělal nic, čím by byl jen naznačil, že svého činu lituje. Sám na sebe tím přivolal zkázu. Jeho muži to ale mohli nechat být, obzvláště poté, co jejich pán padl.

Jenže nenechali a teď se jich dobré dvě stovky blížily. Zaplacení žoldnéři nějakého nižšího pána, všichni do jednoho nedočkaví, až Ereca zabijí. Blížili se k němu, všichni oblečení v zářivě zelené zbroji. Když se přiblížili, vydali bojový pokřik. Jako kdyby Ereca mohlo něco podobného zastrašit.

Nebál se jich. Viděl ve svém životě už spousty bitev a jestli během let svého tréninku něco skutečně pochopil, jistě to bylo to, že se člověk nikdy nesmí bát, když bojuje za správnou věc. Spravedlnost nemusí sice pokaždé zvítězit, ale rozhodně svým zastáncům dává sílu deseti mužů.

To, co cítil, když před sebou viděl tak velký počet nepřátel, bylo uvědomění, že dnes nejspíše zemře. Nic jiného se u tak

zoufalého činu ani nedalo očekávat. Dostalo se mu jednoduše šance zemřít tím nejčestnějším možným způsobem. To byl pro rytíře opravdový dar. Kdysi složil přísahu cti a ta si teď žádala své plnění.

Tasil meč a pomalu se rozběhl dolů ze svahu vstříc útočící jízdě. Přál si, aby mohl v té chvíli sedět na hřbetě svého věrného hřebce Warkfina, ale ten teď měl mnohem důležitější úkol, a sice dovést Alistair bez úhony do bezpečí v Savarii. U Vévodova dvora bude zachráněna.

Když se nepřátelé přiblížili na vzdálenost sta metrů, Erec se rozběhl do sprintu přímo proti rytíři, který jel v jejich čele. Jízdní vojáci také nijak nezpomalovali. Erec se duševně obrnil a připravil na brzký střet.

Dobře věděl, že jedna výhoda přece jenom na jeho straně je: dvě stě mužů se k němu nemůže přiblížit najednou, to není fyzicky možné. Maximálně se to podaří šesti jezdcům v jednom okamžiku. Takže když benevolentně odhlédl od možnosti, že se brzy unaví, nebyl kurz na jeho úspěch vlastně dvě stě ku jedné, ale jenom pouhých šest ku jedné. Dokud bude schopen čelit šesti mužům najednou, bude jeho šance na vyvážnutí stále žít. Jediné na čem tedy bude záležet, bude jeho výdrž.

Ještě než ke srážce došlo, rozhodl se vyměnit zbraně. Z opasku vytrhl svůj cep. Zbraň měla skoro deset metrů dlouhý řetěz, na jehož konci byla připevněna ostnatá, železná koule. Běžně sloužila spíše jako past přes cestu, než jako v boji použitelná zbraň, ale v této situaci se mohla docela dobře hodit.

Erec čekal až do poslední chvíle, aby jezdci měli co nejméně času na reakci, potom roztočil cep nad hlavou a švihnul jím před sebe. Mířil na malý strom, který stál stranou opodál. V okamžiku, kdy se železná koule omotala kolem jeho kmene, se musel Erec vrhnout k zemi, aby se vyhnul několika příletným ostřepům. Hned potom napřel všechnu svou sílu i váhu proti řetězu a napnul jej.

Všechno načasoval úplně perfektně, jezdci neměli ani vteřinu na reakci. Uviděli napnutý řetěz v posledním okamžiku a, i když se mnozí z nich pokusili své koně zastavit, nikomu se to nepodařilo. Na to jeli příliš rychle.

Koně první řady jezdců najeli ve velké rychlosti na ostnatý řetěz, okamžitě se splášili a shodili své rytíře ze sedel. V mnoha případech přitom ztratili sami rovnováhu a na muže navíc ještě plnou vahou nalehli. V jízdní jednotce okamžitě vypukl chaos.

Erec neměl čas, aby se pokochal tím, co se mu podařilo v řadách nepřítele způsobit, protože další sled jezdců inkriminované místo objel a s bojovým pokřikem mířil k němu. Vyskočil na nohy.

Jakmile nejbližší z nich pozvedl své kopí, vrhnul se Erec znovu k zemi. Nemohl s těmi jezdci bojovat, protože byli v sedlech vysoko nad ním. Jeho šance ležely při zemi. Teď tedy skočil téměř pod kopyta koně příjíždějícího rytíře a v okamžiku, kdy jej ten jenom o vlas míjel, ťal svým mečem. Podařilo se mu čistě utnout rytířovu koni levou přední nohu. Zvíře zařičelo a poroučelo se k zemi. Jeho jezdec, který kopí nestačil ani

vrhnout, padal spolu s ním. Erec musel pokračovat v úhybných manévrech, aby nevletěl pod kopyta dalších koní. Jezdci se teď museli rozdělit do dvou sledů, aby se vyhnuli tělu skoleného přítele. Mnohým se to však nepodařilo. Přeletěli přes náhle vzniklou překážku a vlastními těly ji ještě zvětšovali. Na místě brzy vzniklo klubko chaoticky křičících tvorů, nad kterým se zvedala oblaka prachu.

To bylo přesně to, v co Erec doufal: prach, zmatek a hromadné pády ještě předtím, než se s nimi skutečně utká.

Vyskočil na nohy, tasil meč a okamžitě jím zablokoval ránu, která se na něj řítila ze sedla dalšího nepřítele. Jeho meč se potom rozvířil na plné obrátky. V rychlém sledu vykryl čtyři útoky ze všech stran. Vytvořil kolem sebe učiněný štít vířící čepele. V takové situaci se však nesměl zdržovat příliš dlouho. Jestli má mít nějaké šance, musí začít pořádně agresivně útočit.

Znovu se vrhnul k zemi, aby se dostal z obležení ran, poklekl na jedno koleno a potom mrštil svým mečem, jako by to byl oštěp. Zbraň se zabodla do hrudi nejbližšího muže, který překvapeně vykřikl a padl mrtvý k zemi.

Tohle byla Erecova šance. Bleskurychle se vyšvihl do uvolněného sedla a vytrhl z pouzdra na něm dosud nepoužitý cep. Byla to dobrá zbraň a Erec si ji nevybral bezmyšlenkovitě. Na bytelné rukojeti byl připevněn dva metry dlouhý řetěz, na jehož konci byly tři železné koule. Takovou zbraní mohl vládnout jenom skutečný silák. Erec monstrum roztočil nad hlavou jako by nic nevážilo a jediným obratem vyrazil zbraně z rukou hned

několika protivníků. Druhá obrátka už poslala ze sedel i jejich zaskočené vlastníky.

Teď vybyla vteřinka oddechu, kterou Erec využil, aby přehlédl bojiště. Ten pohled jej potěšil. Podařilo se mu zasadit překvapenému protivníkovi vcelku slušné ztráty. Na zemi mohlo být v tuto chvíli už dobrých šest desítek jezdců. Jenže mnohem více než sto jich ještě zbývalo. Ti se teď již otřepali z chaosu z dvou hromadných pádů, přeskupili se a znovu se na něj vrhali.

Erec hněvivě vykřikl a pobídnul koně proti nim. Jeden rytíř proti sto padesáti. Zuřivě roztočil obrovský cep nad hlavou a zároveň se modlil k Bohu, aby mu dal sílu na to, co jej za chvíli čeká.

*

Alistair se neubránila hořkým slzám, když se vši silou držela Warkfina, jenž ji nesl v plném trysku po známé cestě do Savarie. Sama na koně v pláči křičela, kopala jej a škubala jeho uzdou, aby tu bestii přinutila se obrátit a vrátit se k Erecovi, ale kuň jakoby ji vůbec nevnímal. Nebyla pro něj jezdcem, ale nákladem. A on měl úkol ten náklad někam dovézt. Ještě nikdy se nesetkala s koněm jako byl Warkfin. S koněm, který by svého pána poslouchal tak bezvýhradně. Nakonec od svých snah upustila a smířila se s faktem, že s ním nic nezmůže.

Návrat do Savarie v ní vyvolal silně smíšené pocity. Žila zde předtím tak dlouho jako ta nejnižší ze služebných. Na jednu stranu ji známé uličky dávaly jistý pocit domova, ale zároveň jí připomínaly všechno, co tu kdy prožila, a většina z toho

nebyla nijak příjemná. Tolik se těšila, že se její život konečně pohne někam dál a že zůstane s Erecem. Jenže zatímco ona se za městskými branami mohla cítit víceméně bezpečně, umírala zároveň strachem o bezpečnost svého rytíře, který se úplně sám bláznovsky postavil celé armádě. Jenom z pomýšlení na to, jak se bitva mohla vyvíjet, se jí dělalo fyzicky špatně.

Když se smířila s tím, že s Warkfinem nehne, uvědomila si, že její další šancí je co nejrychleji pro Erecu zorganizovat nějakou pomoc. Její rytíř jí sice nakázal, aby tu zůstala, ale to bylo to poslední, co hodlala udělat. Byla dcerou krále a jako taková přece nemohla jenom tak utéct a potom se někde schovávat. Erec v ní našel zalíbení proto, že mu přišla vznešená a ona jej teď nemohla zbabělým chováním zradit. Kdyby navíc nic nepodnikla, už by se na sebe po zbytek života nemohla ani podívat.

Zнала město velmi dobře a Warkfin už byl za městskými hradbami přece jenom sdílnější k jejím povelům, a tak se nechal vést nejkratší cestou k Vévodskému hradu. Proletěla branou, okamžitě seskočila a bez povšimnutí proběhla kolem stráží u vchodu do tvrze, které učinily jenom chabý pokus o její zastavení. Ztratila se jim v mramorem vykládaných chodbách hradu, které znala tak dobře díky své příležitostné práci během hostin.

V rychlosti potom naletěla do těžkých dveří vedoucích do velkého sálu, se zařinčením je otevřela a vpadla dovnitř.

V sále zrovna probíhala jakási porada. Bylo tu několik rádců, pár Vévodových rytířů a samozřejmě pán hradu osobně. Všichni

se k ní překvapeně otočili. V jejich tvářích se zračila nevole, že jsou vyrušování během projednávání nějaké důležité záležitosti.

„Co jsi zač, ženská?“ křikl na ni jeden z nich.

„Co si to dovoluješ vyrušovat jeho lordstvo během porady?“ přidal se jiný.

„Já ji poznávám,“ řekl Vévoda klidným hlasem.

„Já taky,“ přidal se Brandt, v jehož hlase se však zračilo znepokojení. Byl jedním z nejlepších Erecových přátel. „Jsi Alistair, že? Erecova nevěsta.“

Se slzami v očích doběhla až k němu a chytila jej hystericky za ruce.

„Prosím, můj pane, pomoz mi. Jde o Ereca!“

„Co se stalo?“ zeptal se Vévoda teď už také znepokojeně.

„Je ve smrtelném nebezpečí. Přímou teď čelí úplně sám celé armádě jezdců z Kuželky! Nedovolil mi, abych tam zůstala. Prosím! Potřebuje vaši pomoc!“

Všichni rytíři bez jediného slova vyskočili na nohy a vyrazili k východu ze síně. Ani jediný z nich nezaváhal jít Erecovi na pomoc. Alistair se otočila a následovala je.

„Ty zůstaneš tady!“ křikl na ni Brandt.

„Nikdy!“ odpověděla v běhu. „Dovedu vás tam!“

Všichni společně potom proběhli spletitými chodbami hradu až k místu, kde byli ustájeni bojovní hřebci. Rytíři se bleskurychle vyšvihli do sedel svých zvířat. Alistair naskočila na Warkfina,

kterého sem štolba zrovna přiváděl z nádvoří, a vyrazila v čele skupiny ven z hradu.

Jak projížděli nádvořím, vojáci, kteří je spatřili, okamžitě nasedali na své koně a přidávali se k nim – v okamžiku, kdy opouštěli brány města už jejich jednotka měla dobrých sto mečů. Alistair jela spolu s Brandtem a Vévodou v čele.

“Jestli Erec přijde na to, že jsi přijela s námi, zabije mě,” řekl jí Brandt. “Prosím, prostě nám pověz kde je, má paní.”

Ale Alistair jenom paličatě zakroutila hlavou a měla co dělat aby udržela slzy. Celá jednotka se za dunění čtyř stovek kopyt valila do krajiny za městem.

“Radši skončím v mělkém hrobě, než abych Ereca opustila!”

KAPITOLA TŘETÍ

Thor vedl Percivala opatrně po lesní cestě. Reece, O'Connor, Elden a dvojčata jej v sedlech svých koní následovali. Krohn běžel několik kroků před nimi. Zrovna vyjížděli z lesa, rozkládajícího se na vnější straně Kaňonu. Když dosáhli jeho hranice, srdce všech se rozbušila očekáváním. Thor zvedl ruku a naznačil ostatním, aby byli co nejtišší. Celá jednotka se zastavila.

Thor přehlédl do dálky se rozpínající pláž, blankytně modré nebe a mezi nimi nažloutlé vody moře, které je odnesou do Impéria. Tartuvian. Neviděli ten oceán od okamžiku, kdy se vrátili ze Stovky. Bylo zvláštní být zase zpátky – a tentokrát na výpravě, která měla zachránit celý Prsten.

Poté, co překročili most přes Kaňon, absolvovali krátkou bezproblémovou jízdu lesem. Kolk s Bromem jim předtím pověděli o malé, poblíž pobřežního skaliska ukryté lodi, která měla kotvit na břehu Tartuvianu. To byla jejich cesta na druhou stranu moře. Thor se jejich instrukcemi řídil s největší možnou přesností. Když se teď zastavili na začátku pláže, okamžitě spatřili onen strom. V jeho kořenech byla jistě ukrytá jejich loď. Thor si oddychnul.

Jenže potom si všiml pohybu kolem skaliska. Procházel se tam sedm imperiálních vojáků, jako by hledali, co tam může být ukryto. A zdálo se, že už loď dokonce i objevili, protože na sebe gestikulovali a odhazovali větve, které sloužily pro její lepší

maskování. Ani jediný z nich tu přece neměl být!

To byla smůla. Thor přehlédli pozorně celý horizont a v jednom místě objevil něco, co klidně mohla být celá Imperiální flotila, plující daleko od břehu. Tisíce černých plachet, plujících pod imperiálními vlajkami. Naštěstí ale očividně nepluli sem, ale místo toho směřovali na jih, jako kdyby chtěli objet Prsten k jeho McCloudské straně. O pláž, na které malá skupinka legionářů vyčkávala, nejevili sebemenší zájem.

Až na tu hlídku u lodi. Těch sedm vojáků je pravděpodobně na nějaké běžné hlídce a nešťastná náhoda tomu chtěla, že zrovna v tento okamžik museli objevit jejich loď. Vskutku špatně načasováno. Kdyby se jim bývalo podařilo se sem dostat byt' jen o jedinou hodinu dříve, byli by teď už dávno na moři a hlídka by jenom neškodně projela kolem. Jenže namísto toho se s nimi teď museli vypořádat. Obejít je samozřejmě nebylo možné.

Thor pro jistotu znovu pozorně přezkoumal celou šíři pláže a s úlevou konstatoval, že tu opravdu nikdo jiný už není. Jistě to byla jenom osamělá hlídka.

“Myslel jsem, že měla ta loď být skvěle ukrytá,” řekl O'Connor.

“Evidentně ne dost dobře,” odpověděl Elden.

Všichni se dívali směrem k vojákům, kteří začali prozkoumávat loď.

“Nepotrvá dlouho a zalarmují víc vojáků,” řekl Conven.

“A potom už to bude sakra těžký se k lodi prosekát,”

dodal Conval.

Thor věděl, že mají pravdu. Nemohli to riskovat.

“O’Connore,” řekl, “ty jsi z nás nejlepší lukostřelec. Viděl jsem tě trefit se na padesát metrů. Vidiš toho imperiána s lukem? Dokážeš ho odsud sundat první střelou?”

O’Connor vážně přikývnul a podíval se na vojáka. Nenučeně potom sňal z ramene svůj luk, založil šíp, zamířil, zaklonil se a natáhl.

Po očku se potom podíval na Thora. Stejně jako zbytek jednotky.

“O’Connore, na můj signál to na něj pošli. My se potom vrhneme na ty zbývající. Všichni ostatní, použijte vrhací zbraně ještě než se k nim dostanem, ale nejdřív se musíme nepozorovaně dostat co nejbliž.”

Nato Thor dal znamení a O’Connor okamžitě poslal šíp vysoko do vzduchu.

Střela se svištěním opsala oblouk, na jehož konci se její kovový hrot perfektně zaryl do hrudi vojáka s lukem. Ten na okamžik překvapeně vykulil oči a nechápal, co se mu to stalo, ale potom rozepjal do široka paže a padl s žuchnutím tváří do písku, přímo k nohám svých spolubojovníků.

Thor s ostatními vyrazili jako dobře promazaný stroj do útoku. Dusot kopyt jejich koní je během chvilky prozradil a zbývajících šest imperiálních vojáků se připravilo na srážku. Vyskočili na své koně a rozjeli se náhlému nepříteli v ústrety.

I tak měla ale Thorova skupina stále výhodu momentu

překvapení. Thor roztočil po boku svůj prak a vrhl poměrně velký valoun, kterým trefil do hlavy muže, jenž zrovna nasedal na svého koně. Rána měla takovou razanci, že jej na místě zabila. Voják padl mrtvý k zemi a přitom stále v rukou křečovitě svíral oštěz, čímž na sebe ještě strhnul vlastního koně.

Reece za jízdy vrhnul svou sekeru, Elden oštěp a dvojčata použila vrhací nože. Jeli v hlubokém písku pláže a krok jejich koní nebyl tak jistý jako obvykle, což značně stěžovalo míření. Reecova sekera našla svůj cíl a dalšího z nich zabila, ale ostatní minuli.

To znamenalo, že zbývali čtyři. Ze skupiny se oddělil jejich velitel a vyrazil proti Reecovi, který byl teď beze zbraně, protože už vrhnul sekeru, ale ještě nestačil tasit meč. Zvedl ruku na chabou obranu, když tu se objevil Krohn a zakousl se do zadní nohy vojákovy koně. Ten se splasil vyhodil zadkem a poslal vojáka do střemhlavého letu přímo kupředu proti Reecovi.

Tomu se na poslední chvíli podařilo vytrhnout svůj meč z pochvy a probodnout jím vojáka ještě v letu.

Takže už jenom tři. Jeden z nich se obořil na Eldena s obrovskou sekerou. Seknul přímo po jeho hlavě. Elden ránu zablokoval a téměř ještě tím samým pohybem sekl svým mečem tak, že přetál topůrko nepřítelovy sekery vedví. Potom okamžitě přešel do protipohybu a dvojmo zasáhl imperiána. Pravou rukou jej nejprve tahem meče řízl přes hrud' a ihned vzápětí následovala drtivá rána štítem do hlavy. Tolik stačilo, aby se i tento poroučel ze sedla k zemi.

Jiný mezitím zaútočil cepem s velmi dlouhým řetězem proti O'Connorovi. Podařilo se mu jej zaskočit a O'Connor nedokázal zareagovat včas.

Thor však situaci sledoval a v okamžiku, kdy se muž napřahoval, vyrazil svému příteli na pomoc. Mečem potom srazil ostnatou kouli na konci řetězu těsně předtím, než by O'Connora zasáhla. Sám byl překvapen, když viděl, že masivní železnou kouli roztál svým mečem vedví, jakoby to byl nějaký meloun. Podivil se jak ostrou a pevnou čepel od Kolka za absolvování Stovky dostal. Obě poloviny ostnaté koule se neškodně zaryly do písku. Na útočníka se mezitím vrhnul Conval, který jej ze strany nabral na své kopí a ukončil tak jeho podíl na této bitvě a celém jeho životě.

Poslední imperián viděl, že zůstal sám proti velké přesile. Se strachem v očích otočil svého koně a rozjel se pryč podél pobřeží. Kopyta jeho koně za ním vyhazovala mračna písku.

Všichni se podívali jeho směrem. Thor po něm vrhnul kámen, O'Connor natáhl luk a vypálil po jezdci šíp, zatímco Reece vrhl jeden ze svých krátkých oštěpů. Ale jezdec už stačil nabrat rychlost a jeho kůň nebyl z nejpomalejších. Ani jeden z legionářů se svou střelou netrefil.

Elden zatočil mečem nad hlavou a už už se chystal pobídnout koně, aby vyrazil za unikajícím jezdcem, ale Thor jej na poslední chvíli posunkem ruky zadržel.

“Nech ho!” křikl ještě, aby dodal rozkazu důraz.

Elden se na něj nechápavě podíval.

“Jestli unikne, řekne to dalším a budeme je mít brzy na krku!” protestoval.

Thor se podíval směrem k jejich lodi. Věděl, že chytit toho muže zabere nějaký čas a čas zrovna teď nebylo něco, čeho měli na rozdávání.

“Impérium nás stejně dřív nebo později vyčmuchá,” řekl Thor. “A my teď nemáme času nazbyt. Teď je hlavní se odsud rychle dostat. Na loď!”

Seskočili ze sedel a došli k lodi. Potom se jali vyndávat všechny zbraně, zásoby, jídlo i vodu ze sedlových brašen. Nikdo nemohl vědět, jak dlouho jejich výprava potrvá, ani kolik času zabere, než zase budou mít pod nohama pevnou zem – anebo pokud se tak vůbec ještě někdy stane. Potřebovali být připravení. Thor navíc vzal zásoby i pro Krohna.

Sbalené pytle potom přehazovali přes boky do lodi. Dopadaly dovnitř s dutými ranami.

Thor uchopil tlusté lano, které viselo z boku lodi dolů k pláži, pevně jej sevřel v dlaních a vši silou zatáhl, aby otestoval jeho pevnost. Potom si přehodil Krohna přes rameno a začal šplhat nahoru. Váha jich obou byla pro jeho svaly opravdovou zkouškou. Krohn navíc nechápal, co se to děje a tak se neustále neklidně zmítal, křičel Thorovi do ucha a zatínal drápy do jeho kůže.

Brzy se však oba úspěšně přehoupili přes bok lodi. Krohn seskočil na palubu, zatímco ostatní legionáři následovali po laně vzhůru za nimi. Thor se mezitím zadíval na jejich koně, kteří zůstali na pláži a čekali na další příkazy svých pánů.

“A co s nima?” zeptal se Reece, který už se dostal na palubu též.

Thor se rozhlédl po lodi. Byla dobrých patnáct metrů dlouhá a polovinu své délky měla i na šířku. Byla dost velká pro ně samotné, ale ne už pro jejich koně. Navíc by na rozbouřeném moři byli na palubě spolu s ostatními velmi nebezpeční. Museli je tu nechat.

“Myslím, že nemáme na výběr,” řekl Thor smutně.
“Budeme si muset najít nějaké jiné.”

O'Connor se naklonil přes zábradlí.

“Jsou to dobře trénovaní koně,” řekl O'Connor.
“Dal jsem si s jejich tréninkem hodně práce. Myslím, že když jim dám povel, poslechnou mě a vrátí se domů.”

Aby potvrdil svá slova, ihned na koně ostře zapísl.

Hřebci se jako jeden okamžitě otočili a tryskem vyrazili zpátky k lesu, ve kterém záhy zmizeli. Zdálo se, že skutečně běželi zpátky ke Kaňonu a snad tedy i domů.

Thor se podíval na ostatní, na jejich loď a potom na moře, které se rozprostíralo před nimi. Teď už v tom byli až po uši, jejich koně byli pryč a oni už nemohli jinam, než přímo kupředu. Výprava začínala být až příliš opravdová. Byli v tom sami, bez žádné podpory a jediné co měli, byla tato malá loď, která je brzy odnese daleko od domovského Prstenu. Zdálo se, že už není cesty zpátky.

“A jak jí dostaneme do hlubší vody?” zeptal se Conval a díval se dolů k pláži, která byla teď dobrých pět metrů pod nimi.

Hrot přídě byl zarytý v písku pláže, ale většina lodi se pohupovala na vlnách příboje. I tak ale seděla v písku pláže velmi bezpečně.

“Tady!” řekl Conven.

Došli k němu na druhý bok lodi, kde byl přikován těžký železný řetěz, na jehož konci, který přepadal přes bok lodi, byla velká, těžká železná koule. Pevně seděla v písku pláže.

Conven si nasadil rukavice ze své zbroje, oběma rukama uchopil řetěz a začal jej vytahovat nahoru. Jeho tvář okamžitě zrudla, funěl a potom se i vrčivě roznadával, ale nebylo to nic platné. Nedokázal s koulí ani pohnout.

“Je to moc těžký,” zavrčel.

Conval s Thorem okamžitě přispěchali na pomoc a i když za řetěz vzali tři páry paží namísto jednoho, i tak byli šokováni vahou kotevní koule. I ve třech dokázali s koulí pohnout jenom trochu. Nakonec to vzdali a koule se s žuchnutím zaryla zpátky do vlhkého písku.

“Pusťte mě k tomu taky,” řekl Elden a přistoupil k řetězu.

Svéma obrovskýmá rukama se natáhnul přes jejich hlavy, chytil řetěz a mocně zabral. K překvapení všech se koule zvedla ze země jenom díky Eldenově síle. Okamžitě opět přiskočili na pomoc a tahali kouli kousíček po kousíčku výš a výše, dokud ji konečně nedostali na palubu.

Lod' se okamžitě začala na vlnách příboje pohybovat o poznání živěji, ale její příd' stále zůstávala vytažená na břehu.

“Ty tyče!” řekl Reece.

Otočili se a skutečně spatřili několik tlustých dřevěných tyčí, které připomínaly spíše kmeny mladých stromů. Byly možná deset metrů dlouhé a čekaly připoutané k bokům lodi. Thor si uvědomil, jaký je jejich účel. Doběhli s Reecem k nim a chopili se jedné, zatímco Conval s Convenem odvazovali druhou.

„Jakmile se odstrčíme,“ křikl Thor po ostatních, „vy ostatní okamžitě vykasáte plachty!“

Potom dostali tyče přes zábradlí, zabodli je do písku a vši silou se do nich opřeli. Všichni do jednoho vykřikli námahou. Loď se pomaloučku o malý kousek pohnula směrem do vody. Elden s O'Connorem v ten samý okamžik doběhli ke středovému stěžni, odvázáli lana držící plátěnou plachtu, a všemi silami je začali tahat nahoru na stěžeň. Pro tento plán dul vhodný vítr a tak Thor i ostatní brzy pocítili, že síla, kterou musejí vynakládat proti pláži, je přece jen slabší než před okamžikem. Plachty začínaly nabírat vítr a pomáhat jim v pohybu.

Po několika dlouhých minutách zápolení se loď konečně zhoupla a ztratila pevnou stabilitu pláže. Paže všech se v té době již trásly vyčerpáním. Elden s O'Connorem vykasali plachty na plnou žerd' a loď už se vlastní hybnou silou začala pohybovat proti příboji a směrem na otevřené moře.

Všichni oslavně, ale také unaveně vykřikli, vytáhli tyče zpět na palubu, umístili je zpět na svá místa podél boků lodí a potom ještě pomohli Eldenovi s O'Connorem uvázat a zajistit správně všechna lana plachtoví. Krohn si mezitím našel místo na hromadě náhradních lan a celou akci s poměrně nezúčastněným

pohledem sledoval.

Lod' se začala zmítat v příboji, který ji začal otáčet bokem k pláži, což plachtám značně ubíralo na efektivitě. Thora i O'Connora napadlo ve stejný moment, že se někdo musí chopit kormidla a také k němu ve stejnou chvíli dorazili.

„Chceš to vzít?“ zeptal se ho Thor.

O'Connor přikývl.

„Rád bych to zkusil.“

Brzy nabrali rychlost, překonali příboj a se silným větrem v zádech vyrazili do nažloutlých vod Tartuvianu. Plachty je hnaly kupředu a všichni si konečně mohli pořádně oddechnout. Byli na cestě.

Thor s Reecem přešel palubu na před'. Krohn se k nim záhy přidal a opřel se bokem o Thorovu nohu. Jeho pán jej několikrát pohladil po hlavě a srsti na hřbetě. Leopard na to reagoval tak, že se předními tlapami opřed o hrazení lodi a začal Thorovi olizovat tvář. Ten mu z pytle se zásobami vytáhl pěkný kousek sušeného masa. Krohn jej okamžitě zhltl.

Potom přehlédli zdánlivě nekonečné moře před sebou. Na vzdáleném horizontu se černalo množství imperiálních plachet, které se vzdalovaly podél jižní polokoule Prstenu na McCloudskou stranu. Naštěstí měli očividně jiné povely a jenom ztěží mohli zahlédnout malou, osamělou MacGilskou lod' za jejich zády. Nebe bylo jako vymetené, vítr na otevřeném moři ještě zesílil, a tak brzy nabrali velice slušnou rychlost.

Thor přemýšlel, co na ně asi za tou masou vody čeká. Jak

dlouho to potrvá než přistanou u imperiálních břehů a jakého se jim tam asi dostane uvítání. Ani nechtěl přemýšlet o tom, jak by se jim mohlo podařit ten meč najít a jak to všechno asi skončí. Veškerá pravděpodobnost hrála na této výpravě proti nim, ale i tak měl najednou radost, že jsou konečně na cestě, že se dostali už takhle daleko a nepřestával věřit, že se jim to nakonec nějak podaří.

„A co když tam vůbec není?“ zeptal se Reece.

Thor se na něj podíval.

„Meč Osudu,“ upřesnil Reece. „Co když tam není? Nebo co když je ztracený? Nebo zničený? Co když ho jednoduše nedokážeme najít? Impérium je obrovské.“

„Anebo co když imperiáni přijdou na to, jak mečem vládnout?“ zeptal se Elden, který se k nim mezitím přidal, svým hlubokým hlasem.

„Anebo co když ho najdem, ale nedokážeme ho donést zpátky?“ přidal se k rozhovoru i Conven.

Nikdo neměl ani na jednu z těch otázek nějakou rozumnou odpověď, a tak jenom stáli a dívali se na moře kolem sebe, jako by snad ono mohlo pomoci s řešením. Ta výprava byla šílenství a Thor to dobře věděl.

Šílenství.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gareth chodil sem a tam po kamenné podlaze soukromé studovny svého otce. Byla to malá komnata v nejvyšší věži hradu, kterou jeho otec s úzkostlivou pečlivostí vybavil knihami. Gareth je teď kousek po kousku ničil.

Přecházel od police k polici, vyhazoval z nich cenné svazky psané na prastarém, křehkém pergamenu, které byly rodinným pokladem po celé generace. Trhal stránky, obálky a šlapal po nich. Utržky listů padaly všude po podlaze jako vločky čerstvého sněhu, zůstávaly na jeho oblečení a dokonce se mu lepily na tvář vlhkou jeho vlastními slinami. Hodlal roztrhat na kusy úplně všechno, co jeho otec kdy miloval. A teď přišly na řadu knihy.

Potom se zarazil, rozběhl se k pracovnímu stolu a třesoucíma rukama se chopil své opiové dýmky, ze které mocně potáhl jako když se hladem umírající člověk konečně dostane ke kusu chleba. Byl závislý. Kouřil opium už celé dny, aby vypudil z hlavy vidiny vlastního otce, které jej strašily ve dne i v noci od okamžiku, kdy byl zavražděn.

Když Gareth odložil dýmku a s uvolněním vydechl kouř, spatřil vedle sebe stát svého otce. Tedy spíše jeho rozkládající se tělo. Pokaždé vypadal hůř a hůře, a čím dál více se blížil už jenom kostlivci, kterého halilo stále méně masa. Gareth sebou polekaně trhnul a podíval se stranou.

Dříve zkoušel na tu vidinu útočit, ale časem se naučil, že je

to úplně k ničemu. Takže teď vždycky jenom odvrátil hlavu a snažil se dívat někam jinam. Bylo to pokaždé stejné. Jeho otec měl na hlavě rezavou korunu, otevřenou pusou, vyčítavé oči a vždy na něj mířil ukazováčkem pravé ruky. Z toho strašlivého pohledu Gareth vždy cítil, že jsou jeho dny nevyhnutelně sečteny a že je jenom otázka času, než se k otci přidá. Na světě nebylo nic, co by nenáviděl víc než tohle zjevení. Pokud na otcově vraždě bylo něco opravdu příjemného, byl to jistě fakt, že už se nebude muset dívat na tu jeho tvář. Jenže teď jí ironicky vídal mnohem častěji než kdykoliv předtím.

Nevydržel to, otočil se a vší silou mrštil po otci svou opiovou dýmku. Snad doufal, že když předmět poletí dostatečně rychle, přece jen nějak ducha zasáhne.

Dýmka proletěla neškodně vzduchem a roztránila se o protější zeď na malé kousky. Bývalý král dál nehnutě stál a zíral na svého nezdárného syna.

„To svinstvo ti nijak nepomůže,“ zavrčel záhrobním hlasem.

Gareth už to nemohl vydržet. Zuřivě vyrazil proti zjevení a s napřaženýma rukama jej chtěl chytit za krk, ale jako vždy nenahmatal nic jiného než prázdný prostor, několikrát klopýtl, narazil hlavou do dřevěného studijního stolu a strhnul jej na sebe na kamennou podlahu.

Chvíli hekal na břicho a potom se překulil na záda. Uvědomil si, že si o něco rozřízl ruku. Rukáv jeho hedvábné haleny se zbarvil krví. Mimo jiné si v té chvíli uvědomil, že v tomto

oblečení chodí už několik dní a ani na spaní jej nesundával. Nebo to už byly týdny? Podíval se k velkému zrcadlu, stojícímu v rohu komnaty, a spatřil, že má na hlavě strašlivé vrabčí hnízdo. Víc než člověka vysoce urozeného původu připomínal nějakého obyčejného sedláka. Najednou nedokázal uvěřit, že mohl klesnout až tak hluboko. Ale proč by ho to mělo zajímat, jediné co zůstalo v jeho životě důležité, byla nepřekonatelná touha ničit – zničit jakýkoliv pozůstatek po otci. Nejradši by nechal zbořit celý tenhle hrad a Králův Dvůr klidně s ním. To by byla aspoň pořádná pomsta za to, jak s ním odmalička zacházeli. Ty vzpomínky v něm byly zaražené jako nějaký trn, který nikdy nedokázal odstranit.

Dveře pracovny se opatrně otevřely a dovnitř vstoupil jeden z Garethových osobních sluhů. V jeho očích se zračil nezastíraný strach.

„Můj pane,“ řekl. „Slyšel jsem ránu. Jsi v pořádku? Můj pane, ty krvácíš!“

Gareth se na toho mladíka nenávistně podíval. Pokusil se vydrápat zpátky na nohy, aby se na něj mohl obořit, ale po něčem uklouzl a znovu se zřítíl k zemi. Opium si vybíralo daň a jemu se šíleně točila hlava.

„Můj pane, pomohu ti!“

Mladý sluha přispěchal ke králi a chytil jej za paži, která byla teď víc paží kostlivce než zdravého člověka.

Ale Gareth si i tak ještě uchoval dost sil a v okamžiku, kdy se ho mladík dotkl, jej odstrčil s takovou silou, že padl na zadek též.

“Ještě jednou se mě dotkneš a nechám ti useknout obě ruce,” zasyčel.

Sluha se ve strachu snažil odsunout co nejdále. V tom okamžiku se ve dveřích objevil další, se kterým přicházel jakýsi starý muž, kterého Gareth nejasně poznával. Věděl vcelku jistě, že ho zná, ale v té chvíli jej nedokázal nikam přiřadit.

“Můj pane,” ozval se muž vetchým hlasem, “očekáváme tě s Radou v Trůnním sále už půl dne. Radní už nemohou déle čekat. Donesly se nám velmi závažné zprávy a musíme ti je předložit ještě před západem slunce. Přijdeš za námi, prosím?”

Gareth se na muže zamračil a snažil se pochopit, kdo to vlastně je. Říkal si, že ten stařec určitě sloužil jeho otci. V jeho Radě...zasedání...všechno se to v jeho hlavě vířilo jako klubko hladových hadů.

“Kdo jsi?” zeptal se.

“Můj pane, jsem Aberthol. Vážený rádce tvého ctěného otce,” odpověděl starý muž a přistoupil blíže.

Pomalu se něco začínalo objevovat. Aberthol. Rada. Zasedání. V Garethově hlavě leželo nedozírné pole nafukovacích balonků, po nichž se právě prohánělo stádo zdivočelých slonů. Přál si, aby mu všichni jednoduše dali pokoj.

“Nech mě být,” vyštěkl. “Však já přijdu.”

Aberthol přikývl a pospíšil si ze dveří ještě než se něco stane. Sluha za nimi potom nehlučně zavřel.

Gareth klečel na zemi, krvácející rukou se držel za hlavu a

snažil se vzpomenout si. Bylo toho na něj už příliš. Přesto se však jednotlivé střípky začínaly skládat jeden k druhému. Štít je vypnutý, Impérium útočí, polovina jeho dvora jej opustila, jeho sestra Gwendolyn je odvedla pryč, do Silésie...Gwendolyn.... To bylo ono. To bylo to, na co se pokoušel vzpomenout.

Gwendolyn. Strašlivě ji nenáviděl. Více než kdykoliv dříve teď lačnil po její krvi. Musel ji nechat co nejdříve zabít. Všechny jeho problémy jsou jenom následkem jejích akcí. Musí najít cestu, jak se k ní dostat, i kdyby při tom měl sám zahynout. A jestli se mu to podaří, tak potom zabije i všechny ostatní sourozence.

Ta myšlenka mu pomohla cítit se o něco lépe.

S vynaložením obrovské snahy se potom dostal zpátky na nohy a potácivě se vydal napříč místností. Když se blížil ke dveřím, všiml si vedle nich stojící alabastrové busty, která znázorňovala jeho otce MacGila. S výrazem šílence ji oběma rukama uchopil a zuřivě jí mrštil proti zdi.

Busta se rozletěla na tisíc malých kousků a Gareth se poprvé po několika dnech spokojeně usmál. Možná, že dnešek ještě nebude tak špatný, jak se zatím zdálo.

*

Gareth pospíchal do Trůnního sálu, následován hloučkem osobních sluhů. Při vstupu za sebou schválně sám prudce zabouchl dveře, aby všichni uvnitř místnosti poznali, že už je tady. Radní se okamžitě postavili za svým stolem do pozoru.

Obyčejně by to Garetha potěšilo, ale dneska mu bylo všechno

jedno. Zjevení otce mu zkazilo náladu a vztek na sestru, která jej opustila, to vše jenom znásobil. Jeho emoce hrozily vybuchnout každým okamžikem a on potřeboval, aby se o tom svět dověděl.

Ve svém opiovém opojení se potácel napříč rozhlehlým sálem k trůnu. Desítky rádců pokorně čekaly, až se na něm usadí. Jeho Rada se silně rozrostla a nálada dnešního zasedání byla vzrušená, protože město opouštělo stále více a více lidí, a také především kvůli zvěstem, že Štít je nefunkční. Každou chvíli se navíc různí lidé pokoušeli dostat na zasedání, aby se dověděli nějaké odpovědi.

Gareth samozřejmě neměl ani jedinou.

Když stoupal po slonovinových schodech, vedoucích k otcově trůnu, všiml si, že vedle něj stojí lord Kultin, nájemný rytíř, velitel jeho osobní žoldácké jednotky a nejspíše jeden z posledních, kterým ještě mohl plně důvěřovat. Za ním stálo několik desítek jeho mužů. Jako vždy bez sebemenšího pohybu, rovní jako svíčky, ruce připravené na mečích. Budili dojem, že jsou připravení v kterémkoliv momentu na Garethův povel vyrazit a začít zabíjet. To dobře působilo na jeho rádce. A Garethovi samotnému to poskytovalo konejšivý pocit bezpečí v tomto zmateném světě.

Posadil se na trůn a přehlédln místnost. Bylo v ní tolik tváří, některé z nich poznával, ale velkou většinu ne. A nikomu z těch lidí nevěřil. Každým dnem svůj dvůr čistil od zrádců, posílal je do podzemních kobek a ještě mnohem častěji rovnou na oprátku. V poslední době neprošel ani jediný den, aby nenechal zabít

alespoň hrstku mužů. Říkal si, že je to docela dobré opatření, alespoň to udrží jeho poddané nohama na zemi a oni nebudou kout žádné pikle.

Místnost se v tichosti posadila, ale nikdo nepromluvil. Všichni, zdálo se, měli strach začít. Což bylo přesně to, co Gareth potřeboval. Působit strach svým poddaným mu činilo doslova fyzické potěšení.

Konečně se osmělil Aberthol a předstoupil před krále. Údery jeho hole o podlahu rezonovaly tichou místností. Odkášlal si.

„Můj králi,“ začal, „žijeme v časech velkých problémů. Nejsem si jistý, jaké zprávy se k tobě již donesly, Štít je neaktivní, Gwendolyn opustila město se Stříbrnými, Legií, velkou částí běžného vojska a polovinou poddaných. Ti, kteří zůstali, k tobě vzhlížejí v naději. Rádi by věděli, co se bude dít teď. Lidé potřebují nějakou reakci, můj králi.“

„Navíc,“ osmělil se další z radních, kterého Gareth poznával jenom velice matně, „šíří se zvěsti, že Kaňon už dokonce byl překonán a že císař Andronicus napadl McCloudskou stranu Prstenu v čele milionové armády.“

Všichni poděšeně zalapali po dechu, dokonce i Kulkinovi disciplinovaní vojáci si mezi sebou začali šeptat. V sále byla zaseta semínka paniky a strachu.

„To nemůže být pravda!“ vykřikl jeden z vojáků.

„Nejspíše to pravda je!“ trval na svém Radní.

„Potom jsme nadobro ztraceni!“ vykřikl někdo další.

„Pokud jsou McCloudi vyřízeni, my budeme další na

řadě, a teď nejsme schopni je nijak zadržet.“

„Měli bychom probrat podmínky naší kapitulace, můj králi,“ řekl Aberthol klidně.

„Kapitulace?!“ ozval se rozhořčený hlas dalšího z vojáků. „Já se žádnému cizinci nevzdám!“

„Pokud se nevzdáme,“ odpověděl mu jiný. „Rozdrtí nás na padrť. Jak se můžeme postavit milionu vojáků?“

Místnost se rozhořčeně rozdebatovala. Radní i vojáci se hádali mezi sebou. Zavládl naprostý chaos.

Předseda rady zaklepal svou železnou o holí o kamennou podlahu, aby zjednal pořádek.

„TICHO!“

Sál se postupně uklidnil a všichni se opět podívali směrem ke Garethovi.

„Toto jsou všechno rozhodnutí hodná krále a ne nás,“ řekl předseda Rady. „Král Gareth MacGil je jediný, kdo má o podmínkách kapitulace přemýšlet – pokud k ní vůbec podle jeho názoru má dojít. Nikdo z nás do toho nemá co strkat nos.“

Gareth se na trůně neklidně ošil.

„Můj pane,“ řekl Aberthol vyčerpaným hlasem, „jak bychom se podle tebe měli s imperiální hrozbou vypořádat?“

Místnost se propadla do hrobového ticha.

Gareth nehnutě seděl, díval se na své radní a chtěl jim odpovědět. Jenže bylo těžší a těžší udržet myšlenky pohromadě.

V hlase mu stále zněl otcův vyčítavý hlas, jako by byl zase malý kluk. Měl pocit, že z toho neustávajícího křiku snad zešílí, ale nijak se toho nemohl zbavit.

Nehty nevědomky znovu a znovu škrábal dřevěné opěradlo svého trůnu a skřípavý zvuk, který tím vytvářel, se odrazil všude po ztichlém sále.

Radní si začali vyměňovat neklidné pohledy.

„Můj králi,“ vyzval jej další z nich, „pokud si vybereš vojenské řešení, musíme okamžitě začít s opevňováním Králova Dvora. Musíme zapečetit všechny brány, silnice a zpevnit hradby. Musíme se zásobit na dlouhé obléhání a přijmout do města obyvatele okolních vesnic, musíme stáhnout co nejvíce vojáků budeme schopni a ze schopných mužů další vycvičit. Je to mnoho, co musíme udělat a času může být málo. Prosím, náš králi, pověz nám, co dělat.“

Nato se místnost opět propadla do zadumaného ticha. Všichni se dívali na Garetha.

Ten konečně znovu zvedl bradu a požíval se na ně.

„Nebudeme s Impériem bojovat,“ prohlásil, „ale ani se nevzdáme.“

V místnosti nezůstal jediný člověk, který by neměl na tváři zmatený výraz.

„Co tedy potom máme dělat, můj králi?“ zeptal se Aberthol.

Gareth si odkašlal.

„Zabijeme Gwendolyn!“ vykřikl. „To je

jediné, na čem teď záleží.“

Následovala další vlna šokovaného ticha.

“Gwendolyn?” zeptal se jeden z radních překvapeně, zatímco ostatní si mezi sebou začali rozhořčeně šeptat.

“Pošleme za ní všechny naše síly, aby ji zabily a spolu s ní všechny, kteří nás zradili. Musíme je zničit ještě předtím, než se dostanou do Silésie,” oznámil jim Gareth.

“Můj králi, ale jak nám to má pomoci?” zeptal se někdo. “Pokud vyrazíme abychom ji napadli, budeme potom před imperiálním útokem zcela nechráněni. Obklíčí nás a potom nás všechny pozabíjí.“

“Králov Dvůr tím bude zcela otevřený útoku!” vykřikl někdo jiný. “Pokud se nehodláme vzdát, musíme se tu co nejlépe opevnit a musíme s tím začít okamžitě!”

Poslední názor byl doprovázen mnoha souhlasnými výkřiky.

Gareth se chladnými očima podíval na radního, který onu větu pronesl.

“Použijeme všechny muže, které máme, aby zabili mou sestru!” řekl temně. “Nezůstane tu ani jediný!”

Všichni opět ztichli, zatímco onen radní pobouřeně vyskočil ze své židle.

“Já se nebudu dívat, jak je Králov Dvůr ničen jenom kvůli tvým soukromým zájmům. Tohle nemůžu podpořit!”

“Ani já ne!” ozvala se polovina mužů v sále.

Gareth cítil jak mu stoupá žluč a už se chystal vstát, když tu se najednou hlavní dveře sálu otevřely dokořán a dovnitř vkrácel

velitel toho, co zbylo z jeho armády. Všichni se na něj podívali. Za sebou táhl otrhaného, špinavého muže s rukama svázanýma za zády. Dovlekl jej do středu místnosti přímo před krále.

“Můj pane,” řekl velitel chladně. “Tento muž patří ke skupině, která ukradla Meč Osudu. Šest jich bylo pověšeno. Tohle je sedmý, ten který utekl. Má velmi zajímavou historku o tom, co se stalo.”

Potom do muže strčil.

“Mluv!”

Chlap se nervozně rozhlédl kolem sebe a váhal. Nakonec ale začal:

“Dostali jsme rozkaz ten meč ukrást!”

Místnost se proměnila v ztělesnění pozornosti.

“Bylo nás devatenáct!” pokračoval trhan. “Tucet mužů jej odvezlo pryč. Pod pláštěm noci překročili Kaňon a pokračovali do Divočiny. Schovali meč ve voze, a vojáci, kteří hlídají na mostě, neměli nejmenší důvod jej zevrubně prohledávat. Nás sedm mělo v pokynech, že máme zůstat tady. Bylo nám řečeno, že budeme chyceni, na oko na nějaký čas uvěznění a potom potají propuštění. Ale namísto toho byli moji přátelé popraveni. Mě by potkalo to samé, kdybych byl v okamžiku, kdy pro ně přišli, zrovna s nimi.”

Místností se začalo šířit zmatené šeptání.

“A kam Meč vezou?” strčil do něj hrubě velitel.

“To já nevím. Někam hluboko na imperiální území.”

“Kdo takovou věc nařídil?”

“On!” vykřikl trhan a kostnatým prstem namířil na Garetha. “Náš král! To on nám řekl, že to máme udělat!”

Všichni zúčastnění se opět zlostně rozkřičeli a jejich křik sílil až do okamžiku, kdy hlavní radní opět zabušil o zem svou těžkou holí a zakřičel na ně ať jsou zticha.

Sál se trochu utišil, ale už ne úplně.

Gareth se na trůně zatím třásl zlostí i strachem. Pomalu se postavil a to konečně způsobilo, že nastalo ticho. Pohledy všech se znovu upřely k němu.

Pomaloučku, krok za krokem, sestoupil Gareth ze schodů. Ozvěna jeho kroků byla jediným narušením ticha, které by se teď dalo krájet.

Uvolněným krokem došel do středu místnosti, až konečně stanul proti tomu otrhanci. Chladně se na něj potom několik okamžiků díval, zatímco se muž zmítal ve vojákově sevření. Jeho pohled přitom tékal do všech stran, jenom ne na krále.

“Zloději a lháři si v tomto království zaslouží jenom jediné,” řekl Gareth téměř laskavě.

Potom najednou vytrhl z opasku dýku a s rozmachem ji vrazil muži do srdce.

Trhan vykřikl bolestí i úlekem, a potom se pomalu sesunul k zemi.

Velitel se na Garetha zachmuřil.

“Právě jsi zavraždil člověka, který proti tobě svědčil,” řekl pomalu. “Nezdá se ti, že to v konečném důsledku jenom podporuje to, co vypověděl?”

“Jakého svědka,” rozesmál se Gareth. “Mrtví nemohou svědčit.”

Velitel zrudnul vzteky.

“Nezapomínej, můj králi. Já jsem velitel poloviny královské armády. Ze mě nikdo bláznů dělat nebude. Z tvých činů mohu vyvodit jediný závěr a sice, že jsi vinen tím, čím tě tu ten muž nařkl. A proto ti ani já, ani moji vojáci už nadále nebudeme sloužit. Namísto toho tě vezmeme do zajetí na základě zločinu velezrady proti Prstenu!”

Nato velitel pokynul svým mužům, bylo jich tu několik desítek, kteří ihned tasili meče a vykročili, aby Garetha zatkli.

Jenže lord Kultin měl v sále dvakrát tolik mužů. Ti všichni teď tasili meče též a vyrazili postavit se za Garetha.

Dvě řady vojáků stanuly naproti sobě, Gareth stál uprostřed a působil uvolněně.

Na tváři mu seděl triumfální úsměv, který celý patřil veliteli armády. Jeho muži byli silně přečísleni Garethovou gardou a on to dobře věděl.

“Nebudu zajat nikým,” zasyčel na něj král. “A rozhodně ne tebou. Sbal si ty své vojáčky a vypadněte od mého dvora – anebo se můžete postavit mým elitním jednotkám.”

Po několika vteřinách napětí se velitel konečně otočil a pokynul svým mužům, aby sklonili zbraně. Ti potom pomalu a ostražitě ustupovali k východu.

“Od dnešního dne,” zahřměl velitel ještě ve dveřích, “věz, že již nejsi mým pánem! Imperiální armádě budeš

čelit úplně sám. Doufám, že se k tobě budou chovat hezky. Lépe než ses ty zachoval ke svému otci!“

Nato se početná jednotka definitivně dala na ústup z místnosti a za řinčení jejich zbrojí proudili ven na chodbu.

Zbytek osazenstva sálu, radní, sluhové i příslušníci šlechty, zůstali zaraženě stát. Sem tam si někdo šeptal.

„Nechte mě o samotě!“ zaječel Gareth.
„VŠICHNI!“

Všichni se okamžitě vrhli k východu, aby krále ještě nepopudili svou váhavostí. Odcházela dokonce i jeho osobní bojová jednotka.

Uvnitř zůstal jediný člověk.

Lord Kultin.

Počkal až bude s Garethem v místnosti skutečně sám a potom vyrazil k němu. Zastavil se několik kroků od něj a zadíval se mu od tváře. Z lordova výrazu se, jako vždy, nedalo vyčíst nic o tom, co si ve skutečnosti myslí. Byla to tvář ryzího žoldáka.

„Je mi jedno, co jsi udělal nebo proč,“ začal temným, vážným hlasem. „Politika mě nezajímá. Já jsem bojovník. Zajímám se pouze o peníze, které platíš mně a mým mužům.“

Na okamžik se odmlčel.

„Ale přesto bych rád věděl, kde je pravda. To jsi těm mužům vážně nařídil, aby ten meč odnesli?“

Gareth se na něj nehnutě díval. V lordových očích bylo něco, čeho si považoval i sám u sebe: byly chladné, nelítostné a

připravené skočit po jakékoliv příležitosti si polepšit.

„A jestli ano?“ odpověděl Gareth otázkou.

Lord Kultin se na něj dlouho jenom díval.

„Ale proč?“ zeptal se.

Gareth však zůstal němý.

Kultinovy oči se náhle rozšířily poznáním.

„Ty...ty jsi jej nemohl pozvednout...a tak to nebude moct zkusit ani nikdo jiný?“ zeptal se. „Je to ono?“

Potom se zarazil, jako by na chvíli přemýšlel o důsledcích. Pak usoudil, že mu nic nehrozí.

„Ale i tak,“ pokračoval, „musel jsi jistě vědět, že odnesení meče oslabí nebo dokonce zničí silové pole kolem Prstenu a učiní nás to zranitelnými pro útok zvenčí.“

Po Kultinově tváři náhle přelétlo poznání.

„Ty jsi chtěl, abychom byli napadeni, že je to tak? Někde uvnitř si přeješ, aby byl Králův Dvůr zničen,“ řekl ohromeně.

Gareth se usmál.

„Žádné místo na světě,“ odpověděl klidným hlasem, „by nemělo existovat navždy.“

KAPITOLA PÁTÁ

Gwendolyn putovala s ohromným doprovodem, tvořeným vojáky, rádci, služebníky, Stříbrnými, Legií a vlastně i polovinou poddanského lidu, z Králova Dvora. Všichni dohromady byli jedním velkým kráčejším městem. Gwen byla zaplavena vlastními emocemi. Na jednu stranu se jí obrovsky ulevilo, že je konečně v bezpečí před Garethem, mimo jeho dosah a obklopena nejlepšími vojáky v království. Už se nemusela bát žádných úkladů o vlastní život ani toho, že bude proti své vůli provdána. Už se nebude muset neustále ohlížet přes rameno a bát se, že tam uvidí dalšího nájemného vraha.

Zároveň však cítila i velkou zodpovědnost za to, že se ocitla v čele celého toho obrovského zástupu lidí. Následovali ji, jako kdyby snad byla nějakou prorokyní a oni všichni si slibovali vyhlídky na lepší život, když s ní půjdou až do daleké Silésie. Viděli v ní svou vládkyni, to mohla vidět na každém kroku, a slibovali si od její vlády hodně. Ona měla ale spíše špatné svědomí, že nemůže tyto pocty předat některému ze svých bratrů a musí si je nechat kompletně a jenom pro sebe. Lidé tak moc prahli po tom, aby měli konečně zase dobrého a spravedlivého vládce, a Gwen si přála, aby měla dost síly nezklamat je. Udělá, co bude v jejích silách, aby v těchto temných časech, svou roli splnila co nejlépe.

Často myslela na Thora a jejich smutné rozloučení u mostu

přes Kaňon. Pohled na jeho skupinu, jak se ztrácejí ve zvedajících se mlhách Kaňonu, jí lámal srdce a vzpomínka na něj nebyla o nic méně bolestnější. Bylo těžké uchovat si naději, že by se z té výpravy mohli vrátit v pořádku. Byla to ušlechtilá cesta pro dobro celého království– taková, kterou mu nemohla zakazovat. Ale zároveň nedokázala pochopit, proč to musel být zrovna on. Mohl přece jet nějaký zkušenější a trénovanější rytíř. Kdokoliv. Thora by víc než kohokoliv jiného potřebovala po svém boku. Ve všem tom zmatku byla namísto toho ponechána sama, aby vládla celému národu a zároveň nosila Thorovo dítě, o kterém jeho otec ani neví. Prála si, aby tu byl s ní. A strašně se o něj bála. Představa života bez něj jí připadala černobílá a prázdná. Vlastně se při tom pomyšlení pokaždé chtěla rozbrečet.

Jenom kvůli lidem, kteří k ní tak vzhlíželi, a kteří byli na cestě neustále v její blízkosti se vždy udržela a zůstala navenek silná. Musela dále vést svou nekonečnou karavanu směrem na sever do slavného města Silésie.

I když měla tolik důvodů to místo nenávidět, po cestě postupně zjistila, že jí Králův Dvůr bude chybět. Bylo neuvěřitelné, že někdo mohl ukrást ostře střežený Meč Osudu, zrušit tak Štít a umožnit, aby se přes Kaňon mohlo převalit cokoliv, čemu se zachtělo dovnitř. I v její výpravě se už rozšířily zvěsti, že císař Andronicus přistál s obrovskou flotilou u McCloudských břehů. Nebylo ale vůbec jasné, jestli se tomu dá věřit. Zdálo se to nepravděpodobné. Bylo by to příliš rychlé. Určitě by nějaký čas trvalo, než by se to v Impériu vůbec dověděli, a potom by museli

sebrat vojsko a přeplout oceán, to přece také nešlo učinit za pár hodin. Jedině, že by za tou krádeží Meče stáli McCloudové a byli s císařem již dopředu smluvení. Ale jak by se jim to mohlo podařit? Jak by jej mohli ukrást? A kam by ho potom poslali?

V lidech kolem sebe cítila velkou sklíčenost a nemohla jim to nijak vyčítat. Lidé čím dál více propadali malomyslnosti a zoufalství. Bez štítu byli i se svou armádou proti Impériu téměř bezbranní. A i kdyby zprávy o Andronicově přítomnosti přeháněly, bylo jenom otázkou času, než se stanou skutečností. Impérium zaútočí, když ne dnes, stane se to zítra, anebo pozítří. A jakmile se tak stane, nebude už žádná šance jeho muže nějak zadržet. Tohle místo, které tak milovala, bude potom brzy dobyt a všichni, které měla ráda a na kterých ji kdy záleželo, budou pobiti jako ovce.

Ten pochod vlastně svým způsobem připomínal i pochod smrti. Ano, Andronicus tu ještě nebyl, ale mnozí měli pocit, jako by již vše bylo ztraceno. Gwen si vzpomněla na větu, kterou ji jednou řekl otec: dobyj srdce své armády a ona potom dobyje cokoli si budeš přát.

Věděla, že je na ní, aby nějak udržela morálku svých lidí a dala jim alespoň nějaké zdání bezpečnosti, ba dokonce třeba i špetku optimismu. Musela něco udělat. Nemohla nechat svůj vlastní strach, aby ji ovládl stejně jako ostatní. Ne, nesměla teď upadnout do pesimistických myšlenek. Není to přece jenom o ní. Ona je teď vším co její lidé mají a jestli jim nedá naději ona, tak kdo? Potřebují aby byla silná. Potřebují její pomoc.

Přemýšlela, co by na jejím místě udělal otec. Při vzpomínce na něj se bezděčně usmála. Celou dobu by se tvářil statečně a každou chvíli by se něčemu hurónsky rozesmál tak, aby to ostatní slyšeli. Vždycky jí říkal, že musí své strachy schovávat za maskou síly a když o tom teď přemýšlela, uvědomila si, že ani neví, jak by jeho tvář vypadala, kdyby se v ní zračil strach. Nikdo ho tak neviděla. Ani jednou. Možná, že to byla jenom maska, ale byla zatraceně dobrá. Jako vládce se vždy jevil silný a rozhodný, vždy byl takový, jakého jej lidé potřebovali vidět. Možná, že to byla vůbec nejdůležitější vlastnost dobrého vladaře. Uvědomila si, že otec musel přinášet obrovskou oběť tím, že celý život skrýval jakýkoliv náznak slabosti a nejistoty. Měla by se z jeho příkladu poučit a dělat to stejně jako on.

Rozhlédla se kolem a všimla si, že Godfrey jede opodál společně s Illepriou Léčitelkou. Oba byli zabrání do živé konverzace a už nějaký čas jí přišlo, že je v těch rozhovorech něco víc než jen pouhá zdvořilost. Od okamžiku, kdy Illepria zachránila Godfreyovi život, se ti dva hodně sblížili. Gwen si přála, aby tu byli i ostatní její sourozenci. Jenže Reece byl na výpravě spolu s Thorem, Gareth pro ni byl samozřejmě navždy ztracen a Kendrick zůstal stále na Vysočině a řídil opevňovací práce proti novému útoku McCloudů. A vlastně asi i imperiánů. Poslala pro něj rychlého posla – byla to první věc, kterou udělala okamžitě poté, co se rozhodli opustit hlavní město – a doufala, že jej zastihne včas, aby se ještě stihl z Vysočiny stáhnout k ní a pomoci jí bránit Silésii. A pak tu byla její nejstarší sestra,

Luanda.

Gweniny myšlenky se k ní obrátily poprvé po velmi, velmi dlouhé době. Mezi jimi dvěma vždy byla spousta rivality a Gwen ani nebyla příliš překvapená, že se Luanda chytla první příležitosti dostat se z Králova Dvora pryč a vdát se za toho McCloudského prince. Její starší sestra byla odjakživa ambiciózní. Gwendolyn se od malička snažila mít ji ráda a kamarádit se s ní, ale Luanda její náklonnost nijak zvlášť neopětovala. A po nějaké době se i Gwen přestala snažit.

Teď jí ale bylo Luandy líto. Přemýšlela, jaké jsou asi její osudy v McCloudském království, pokud je třeba opravdu napadl Andronicus. Zabije i ji? Gwen se při té myšlence zachvěla. Stály sice na dvou rozdílných stranách barikády, ale přesto byly stále rodinou a ona si přece nemohla přát, aby Luanda zemřela.

Také si vzpomněla na svou matku, dalšího člena její rodiny, který se k jejímu exodu nepřidal. Královna matka namísto toho zůstala v Králově Dvoře a nadále nejevila sebemenší zájem o svět mimo její komnatu. Zůstala s Garethem. To pomyšlení způsobilo, že se Gwen zachvěla. Sice se na matku stále ještě právem zlobila, ale zároveň jí bylo líto, že skončila tak, jak skončila. Co se s ní stane, jestli bude Králův Dvůr dobyt? Bere Impérium alespoň zajatce urozené krve?

Nedokázala se ubránit pocitu, že všechno, co její rodina budovala po generace, spěje k neodvratnému a brzkému konci. Jakoby tomu byla včera, když bylo léto a Luanda se vdávala. Byla to obrovská oslava, Králův Dvůr přetékal pompou a celá rodina

byla pohromadě, lidé šťastní a Prsten bezpečně chráněný. Tehdy se zdálo, že to všechno potrvá navěky.

Ale pak se všechno rozpadlo na kusy během mávnutí kouzelného proutku. A teď už nic nebylo jako dřív.

Jakoby jí příroda chtěla dát za pravdu, zvedl se náhle chladný podzimní vítr a Gwen se musela zachumlat hlouběji do vydělané ovčí kůže, kterou si už předtím přehodila přes ramena. Babí léto letos trvalo tak krátce a teď už byla jasně patrná přicházející zima. Každý den foukal studenější vítr, čemuž nejspíše napomáhalo i to, že mířili stále více na sever. Nebe temnělo o poznání dříve než v létě a po celý den bylo také možné slyšet nové zvuky – zimní ptáky, rudočerné supy, kteří měli ve zvyku ve velkých hejnech kroužit vysoko na nebi a potom se snášet jako jeden útvar rychle k zemi. Neustále přitom protivně krákali. Bylo to jako kdyby zvěstovali přicházející smrt.

Od rozloučení s Thorovou družinou pokračovali všichni víceméně podél okraje Kaňonu směrem na sever do nejzápadněji položené pevnosti Prstenu – Silésii. V hlubinách Kaňonu se neustále převalovala strašidelná mlha a mnohdy se vylévala přes okraj až pod kopyta jejich koní.

„Už to není daleko, má paní,“ ozval se hlas.

Gwen se ohlédla a spatřil, že se k ní za jízdy přidružil lord Srog. Měl na sobě typickou zbroj Silésie a dvě koňské délky za ním následovalo několik jeho zbrojnošů jako osobní stráž. I oni na sobě měli rudou kroužkovou košili a rudými pláty okované boty. Gwen byla dojata Srogovou laskavostí, kterou jí od počátku

prokazoval, i loajalitou, kterou očividně choval k zesnulému králi MacGilovi. To on ji nabídl dočasné sídlo ve svém vlastním městě. To on ji pozval do Silésie. Nedokázala si představit, co by si se všemi těmi lidmi jinak počala. Bez Sroga by i teď nejspíš stále zůstávali v Králově Dvoře a byli by vystaveni na milost a nemilost Garethovým rozmarům.

Srog byl v jejích očích jedním z nejryzejších lordů, které kdy poznala. Měl ve své vlastní armádě tisíce bojovníků a jakožto obránce západní hranice nebyl ničím vazalem. Ale přesto se vůči jejímu otci tak choval. Dříve tomu bylo jinak. Za časů MacGilova děda Silésie závisela na pomoci Králova Dvora, za jeho otce už jenom minimálně a teď už byla defacto samostatná a jenom loajalita jejího pána ji ještě u Králova Dvora držela. Jenže s vypnutím Štítu a vším tím chaosem v Králově Dvoře se miska vah najednou převrátila tak, že Králův Dvor nutně potřeboval pomoc Silésie. A Silésie vyslyšela.

Stříbrní byli samozřejmě nejelitnější armádní jednotkou v Prstenu a Gwen s sebou měla navíc ještě tisíce běžných vojáků, dobrou polovinu celého královského vojska, ale i tak mohl lord Srog jednoduše zavřít brány a hledět si svého. Nestabilita na trůně byla koneckonců pro mocné lordy velkou příležitostí jak svou moc na úkor trůnu rozšířit.

Jenže Srog namísto toho vyrazil Gwen na pomoc, přísahal jí věrnost a trval na tom, že celou její výpravu přijme v Silésii jako hosty. Gwen byla odhodlaná, že mu tuto obrovskou laskavost jednoho dne náležitě oplatí. Pokud se tedy nějakého jednou

vůbec dožijí.

„Nemusíš si se mnou dělat starosti,“ odpověděla laskavě a jemně se dotkla jeho předloktí. „Budeme pochodovat klidně do skonání světa, abychom se do tvého města dostali. Jsme ti za tvou pomoc hluboce vděční. Jsi náš skutečný zachránce.“

Srog se usmál. Byl to rytíř středního věku, jehož obličej brázdila nejedna jizva z bitev. Měl zrzavé vlasy a silnou čelist, která byla vždy hladce oholena. Srog byl muž k pohledání, nejenom lord ale rytíř se vším, co k tomu patří.

„Za tvého otce bych vkročil do ohně,“ odpověděl. „Žádné díky tu nejsou na místě. Je mou velkou ctí oplatit mu jeho dlouholeté přátelství tím, že pomohu jeho dceři. Bylo přece jeho přáním, abys nastoupila na trůn. Takže když pomáhám tobě, pomáhám i jeho odkazu.“

Nedaleko Gwen také jeli generálové Brom a Kolk a za nimi už začínal nekonečný zástup jezdců, který naplňoval okolí cinkotem ostruh a mečů. Všechno to vytvářelo hlasitou kakofonii zvuků, která byla ještě násobena ozvěnou z Kaňonu.

„Má paní,“ ozval se teď Kolk, „nemohu si pomoci, šírá mě svědomí. Neměli jsme nechat Reece, Thora a ty ostatní kluky, aby se vypravili do Impéria jenom tak samotní. Mělo se přihlásit více skutečných rytířů. Jestli se jim něco stane, všechno to bude ležet na mé hlavě.“

„Je to výprava, kterou si sami vybrali,“ odpověděla mu Gwen. „Je to pro ně věcí cti. Všichni kdo se cítili

povinnováni jít také šli. Tvoje svědomí nám v naší věci nijak nepomáhá.“

“A co se stane, když s Mečem nevrátí zpátky včas?” zeptal se Srog. “Nepotrvá dlouho než Andronicus vyčenení svojí šanci a zaklepe u našich bran.“

“Potom budeme všichni bojovat,” řekla Gwen odhodlaně a snažila se, aby v jejím hlase zaznělo co nejvíce kuráže. Všimla si, že si tím vysloužila pohledy několika poblíž jedoucích vysokých vojenských velitelů.

“Budeme bránit tvoje město do posledního muže,” dodal. “Nikdo neuteče a nikdo se nevzdá.“

Zdálo se, že na generály a velitele tím udělala dojem. Vlastně jej udělala i sama na sebe, její hlas v sobě v tu chvíli měl lecos z otce. Generace MacGillských králů žily v jejích genech dál a ona podle toho musela jednat.

Po nějaké době, kdy pokračovali v pochodu se začala cesta klonit doleva. Do Kaňonu se v tom místě jakoby zakusoval velký zub pevniny a Gwen při pohledu, který se jim záhy naskytl, bezděky otevřela pusou.

Silésie.

Gwen si vzpomínala, že ji otec na své cestě do tohoto města několikrát jako malou vzal s sebou. Od té doby pro ni slovo Silésie mělo vždy magický nádech. Teď když se na něj dívala jako dospělá žena, nebylo o nic méně úchvatné.

Bylo to to nejneobvyklejší pevnostní město, které kdy viděla. Všechny domy, které automaticky přecházely v opevnění, byly

vybudované z prastarého rudého kamene Kaňonu. Horní část Silésie čněla do výšky jako věž a byla plná teras a věžiček a vypínala se přímo nad rovinou před městem, zatímco dolní část Silésie se svažovala směrem ke Kaňonu, chráněná z jedné části horním městem a z druhé Kaňonem samotným. Z propasti do města často proudila mlha, která způsobovala, že se vzduch v jeho ulicích mnohdy načervenalé třpytil a dodávala tak sídlu ještě mystičtější atmosféru. V některých dnech bylo mlhy tolik, že se zdálo, že je město vybudováno v mracích.

Vnější zdi se vypínaly nejméně třicet metrů vysoko, byly dobře opevněné ochozy a věžemi plnými úzkých střílen i morddír pro lití vroucího oleje. Silésie byla to impozantní pevnost. I kdyby se nepříteli podařilo dostat se přes vnější hradbu, musel by se potom probojovávat důmyslně postavenými průchody po terasách nahoru na vchod horního města, a potom ještě zase zpátky ze svahu do města dolního. Ztráty, které by útočník při takovém dobývání utrpěl, by byly tak strašlivé, že se za celou dobu existence města nikdo o nic podobného nepokusil. Stálo tu už tisíc let.

Její muži se zastavili a užasle si prohlíželi nový domov. Gwen dobře chápala co teď cítili.

Poprvé po dlouhé době pocítila lehký náznak optimismu. Tohle místo je rozhodně ochráněno před Garethovými úklady a i kdyby za nimi poslal druhou polovinu armády, tady se jim hravě ubrání. A tady také založí svůj nový dvůr a začne vládnout. Kdo ví, možná se jí po nějakém čase podaří shromáždit i ostatní lordy

z jiných koutů království a MacGilové povstanou z popela.

Lord Srog se zastavil spolu s ní, založil si ruce na prsou a jeho oči zajiskřily při pohledu na vlastní město neskrývanou pýchou.

“Vítejte v Silésii, Výsosti.”

KAPITOLA ŠESTÁ

Thor se probudil za úsvitu a první co spatřil byly jemné vlny Tartuvianu všude kolem jejich lodi. Moře se třpytilo v paprscích právě vycházejícího slunce. Nad nažloutlou vodou se vznášely chomáče mlhy. Loď se poklidně kolébala na vlnách a jediný zvuk široko daleko bylo narážení vln o její boky.

Posadil se a rozhlédl. Jeho tělo bylo stále těžké z únavy předchozího dne. Měl pocit, že takhle zničený snad ještě nikdy předtím nebyl. Už byli na cestě mnoho dlouhých dní a ve vzduchu už bylo jasně cítit, že se nacházejí v jiné části světa. Ovzduší bylo vlhké a teplota mnohem vyšší než v Prstenu během nejvyššího léta. Bylo to jako kdyby neustále dýchali horkou vodní páru. Tělo se v takovém počasí zdálo těžké a každý pohyb byl vykupován mnoha krůpějemi potu, jenž se z nich řinul i v noci. Jako by se opět vrátilo léto, ale s dvojnásobnou intenzitou.

Jeho přátelé, kteří normálně vstávali podle armádních zvyklostí za úsvitu, stále ještě leželi ochable na palubě a spali. Dokonce i Krohn byl ještě stočený do klubka a nezdálo se, že se hodlá pohybovat. Těžké tropické klima mělo vliv i něj. Nikdo z legionářů se už ani nesnažil stát za kormidlem a jejich loď někam vést. Zdálo se to stejně k ničemu. Jednoduše kormidlo uvázali, aby se loď netočila v kruzích, a nechali se unášet dál a dál. Naštěstí vál celou dobu silný západní vítr a proudy v této části světa rovněž tekly neustále pryč od Prstenu, a tak měli jistotu, že

jsou na dobré cestě. Moře je neslo stále jedním směrem, i když se před několika dny snažili odkormidlovat trochu více na sever. Bylo to k ničemu. Tartuvian je nesl tam, kam sám chtěl.

Stejně nevěděli kde přesně mají v Impériu hledat a Impérium bylo všude. Ti muži odpluli ze stejného pobřeží, takže je tyhle proudy strhly s největší pravděpodobností též. Dokud je moře ponese k nějakému břehu, bude to vždycky dobře.

Krohn se protáhl, zazíval, odkrýváje přitom řadu impozantních zubů, a došel k Thorovi, aby se s ním přivítal. Thor sáhnul do jeho pytle, který už byl téměř prázdný, a podal mu kus sušeného masa. Leopard po nabízené snídani ale k Thorovu překvapení nechňapl tak jako pokaždé. Namísto toho se jenom podíval na maso, potom na téměř prázdný pytel a následně věnoval smutný pohled svému pánovi. Zdráhal se jíst a Thor si uvědomil, že se asi bojí, že by mu snědl poslední kousek masa.

To gesto jej dojalo, ale stejně potom Krohna přinutil, aby nabízené sousto sežral. Věděl, že už jim brzo dojdou zásoby a modlil se, aby už brzy spatřili na obzoru alespoň nějaký ostrov. Neměli nejmenší ponětí, jak dlouho může jejich cesta trvat. Co když to trvá celé měsíce se tam dostat? Co budou jíst?

Slunce tu vycházelo velmi rychle a od samého počátku bylo velmi silné. Thor se během cesty na příd' začal okamžitě silně potit.

Když tam došel, rozhlédl se po obzoru a mlhách, které se kolem lodě v sílícím slunci už rychle ztrácely. Dlouhou dobu potom hleděl s rukou opřenou o čelo na vzdálený horizont a

pátral po čemkoliv, co by mohlo naznačovat blížící se pevninu. A potom jeho pulz zrychlil. Země! To přece byla země!

Měla velmi podivný tvar, dva dlouhé a úzké poloostrovy, které vyčnívaly daleko do moře a sbíhaly se vzájemně k sobě, takže tvořily jakési obrovské vidle. Mlha po chvíli zmizela a Thor si s úžasem uvědomil, že do vidlí dokonce už vjeli. Po obou stranách lodi se teď táhly dva dlouhé, úzké pruhy země. Proudý je nesly dovnitř nějaké zátoky.

Thor zapískal, aby probudil ostatní. Všichni se neochotně vyškrábali na nohy, pospíšili si k němu na před a rozhlíželi se kolem.

Beze slov zírali na břehy pokryté neprostupnou džunglí, na stromy, které máčely své kořeny přímo ve vodě a vytvářely hradbu tak hustou, že vůbec nebylo vidět, co je za nimi. Nejspíš spousta dalších propletených stromů. Byly tam obrovské, dobré tři metry vysoké kapradiny, jejichž konce sahaly až do vody a žluté a rudé stromy, vypínající se do výše jakoby snad chtěly dosáhnout na samotnou oblohu. Odevšad se ozývaly zvuky tropického ptactva, ale i zvláštní bzukot všelijakého hmyzu a čas od času přetínal tento koncert řev neznámých šelem.

Thor polkl naprázdno. Zdálo se, že vstupují do neproniknutelného tropického království zvířat. Úplně všechno se tu zdálo být jiné, i vzduch byl jinak cítit. Skoro nic z toho, co viděli, nijak nepřipomínalo domovský Prsten. Vyměnili si pohledy, ve kterých se mísily obavy s nadšením. Thor v jejich očích dobře viděl, že nevědí, co si o tom mají myslet. Všichni si

říkali, co na ně v tak divokém lese může asi čekat.

Ne tedy, že by měli na výběr. Proud je sem donesl a bylo víc než jisté, že právě u těchto břehů budou muset svoje putování po Impériu začít.

“Támhle!” zakřičel O’Connor.

Přeběhli k němu na druhou stranu přídě a podívali se za jeho prstem, který ukazoval kamsi do vody. Tam plaval velikánský, fialově světélkující brouk. Měl stovky nohou a určitě měřil víc než pět metrů. Obluda probleskovala mezi vlnami, potom se celá vynořila, rozepjala stovky malých křidélek a s bzučením se vznesla nad hladinu. A potom se zase rychle potopila. Celý proces se takto několikrát opakoval.

Jednou se však vznesla o poznání výše, až na úroveň, kde byla jejich paluba, a zelenýma očima si je zvědavě prohlížela. Když potom zasyčela, všichni uskočili od zábradlí a mimoděk sáhli po mečích.

Elden dokonce i tasil a skočil zpět k zábradlí, aby tvora sekl, ale v momentě, kdy jeho čepel proletěla vzduchem, byl brouk už zase zpátky ve vodě.

A v tom okamžiku najeli na břeh. Nečekaný náraz je všechny srazil na palubu.

Thorovo srdce se rozbušilo, když znovu vyhlédl zpoza zábradlí a zjistil, že se jejich loď zabořila do úzké pláže, tvořené malými, světle fialovými oblázky.

Země. Dokázali to.

Elden došel ke kotevní kouli, s námahou ji zvedl přes okraj a

shodil ji na pláž. Všichni potom po jejím řetězu slezli na břeh. Thor nejprve podal Krohna Eldenovi, než se sám spustil po řetězu dolů.

Jakmile se jeho nohy dotkly země, vydechl úlevou. Dotýkat se pevniny bylo tak příjemné. Země, suchá, nehoupající se země. Kdyby se už nikdy v životě nemusel plavit na žádné lodi, vůbec by mu to nevadilo.

Všichni se potom chopili lan a vytáhli s vypětím všech sil loď ještě o něco více na břeh.

„Myslíš, že ji odnese voda?“ zeptal se Reece.

Thor se na loď podíval. Zdálo se, že sedí na pláži docela pevně.

„S tou koulí na zemi snad ne,“ odpověděl místo něj Elden.

„Moře ji snad neodnese,“ řekl O'Connor. „Otázka zní, jestli to neudělá někdo jiný.“

Thor se znovu dlouze zadíval na jejich loď a musel mu dát za pravdu. I kdyby snad Meč Osudu našli a podařilo se jej získat zpět, můžou se docela klidně vrátit na prázdný břeh.

„A jak se potom vrátíme zpátky?“ zeptal se Conval.

Thor nechtěl říkat nahlas, že má pocit, že každý krok, který udělají, v něm vyvolává pocit, jako by spálili další most na cestě vedoucí zpátky domů.

„Budem si už muset nějakou cestu najít,“ řekl nahlas. „Řekl bych, že tohle určitě není jediná loď kotvící u imperiálních břehů, co myslíte?“

Thor se snažil, aby jeho hlas zněl sebejistě a dodal tak trochu odvahy i svým přátelům. Ale hluboko uvnitř si tím nebyl jistý ani trochu. Celá tahle výprava působila čím dál zlověstněji.

Všichni se zadívali do neprostupné džungle před nimi. Byla to učiněná zeď z větví, listů a lián, za kterou nebylo vidět nic než temnota. Odevšad se ozývaly zvuky všemožných zvířat, z nichž některé byly tak strašně hlasité a náhlé, že bylo zatěžko i normálně přemýšlet. Člověk měl pocit, že jsou tam snad všechny příšery z celého světa a teď je vítají.

Anebo to možná mělo být varování.

*

Thor a ostatní kráčeli opatrně hustým tropickým porostem, drželi se pospolu a klestili si cestu svými meči. Všude kolem nich se odehrávalo neuvěřitelně rozmanité hudební představení zvuků všemožných zvířat i hmyzu. Pokaždé když se za zvuky ohlédli, nespatriili mezi větvemi nic než nehybné šero.

Krohn šel kousek za Thorem a téměř neustále byl naježený. Thor jej snad ještě nikdy neviděl takhle našpicovaného. Jeho bratři na tom ale vlastně nebyli o mnoho lépe. Každý z nich se v jednomu kuse rozhlížel a pravou ruku měl neustále připravenou na meči.

Už kráčeli džunglí několik hodin, ale bylo jenom ztěží možné odhadnout, jestli se dostali alespoň trochu daleko. Vzduch byl čím dál těžší a vlhčí a dýchání jim činilo stále větší problémy. Po čase ale našli něco, co dříve mohla být vyšlapaná stezka, a tak se jim od té chvíle šlo o poznání lehčeji. Několikrát si také

všimli, že jsou na stezce poměrně nedávno polámané větve, což dokazovalo, že tudy někdo procházel. Thor v sobě živil tajnou naději, že by to třeba mohla být skupina jejich zlodějů.

Chvíli co chvíli se přistihl, že si s úžasem prohlíží okolní přírodu. Všechnu tu bylo přerostlé do obrovských proporcí. Jednou dokonce spatřil list, který byl stejně velký jako on sám. Připadal si tu jako nějaký brouk v říši obrů. Také se mu čas od času zdálo, že v porostu za nimi slyší nějaké šustění a nemohl se zbavit pocitu, že jsou sledováni.

Problém nastal v okamžiku, kdy jejich stezka zčistajasna končila zdí z hustě propletených lián. Všichni se zastavili a vyměnili si zmatené pohledy.

“Ta cesta přece nemůže jen tak zmizet,” řekl O’Connor zkroušeně.

“Taky že ne,” řekl na to Reece a prohlížel si zelenou stěnu. “Džungle prostě jenom znovu obsazuje ztracené pozice.”

“Takže kudy teď?” zeptal se Conval.

Thor se rozhlédl do všech stran a přemýšlel o tom samém. Ve všech směrech se rozkládala jen a pouze neprostupná džungle a zdálo se, že jediná cesta, která odsud vede je ta, po které přišli. Začínal mít pocit, že jsou beznadějně ztraceni.

Potom jej ale přece jenom něco napadlo.

“Krohne,” podíval se na leoparda, poklekl k němu a něco mu pošeptal do ucha. “Vylez na ten strom a podívej se. Pověš nám, kudy se máme vydat.”

Krohn se na něj podíval svýma hlubokýma očima a Thor jasně cítil, že mu zvíře opravdu rozumí.

Okamžitě se rozběhl k jednomu tlustému stromu, vyskočil do výšky vzrostlého muže a zatnul drápy do kmene. Potom začal šplhat vzhůru. Během chvilíčky už byl v koruně na jedné z jeho nejvyšších větví. S naprostou bravurou došel po tenké větvi téměř na její konec, napřímil uši a rozhlížel se. Thor měl vždycky pocit, že mu Krohn z nějakého důvodu dokáže skutečně rozumět a teď to viděl přímo před sebou. Možná to mělo co do činění s jeho druidskými silami.

Leopard začal hlasitě příst, načež se zase rychle spouštěl ze stromu k zemi a ihned vyrazil v jednom směru do džungle. Všichni se na sebe podívali a začali leoparda urychleně následovat. Meči si klestili cestu v místech, kde se štíhlá šelma bez problémů protáhla.

Po několika minutách narazili na stezku a již známé stopy v podobě polámaných větví. Thor podrbl Krohna vydatně za uchem.

„Nevím, co bychom si bez něj počali,“ řekl Reece.

„Ani já ne,“ reagoval Thor.

Krohn jenom spokojeně předl.

Potom pokračovali dál do džungle po křivolaké pěšině, když tu se jejich okolí pozvolna změnilo. Všude kolem nich byly obrovské květy, největší skoro stejně velké jako oni samotní. Hrály všemi barvami. Na jiných stromech viselo jakési podivné ovoce, velké jako menší balvany.

Všichni se v úžasu zastavili, Conval došel k jednomu z těch plodů, byl zářivě červený, a natáhl se, aby se jej dotknul.

Tu se najednou ozvalo hluboké zavrčení.

Conval uskočil zpátky jako když mu střelí pod nohy a vytrhl meč z pochvy. Ostatní se na sebe poděšeně podívali.

„Co to bylo?“ zeptal se Conval.

„Přišlo to odtamtud,“ odpověděl Reece a ukazoval jedním směrem.

Všichni se tam nějakou chvíli dívali. Neviděli však nic než další a další zeleň. Krohn byl však celý naježený a temně mručel.

Potom se vrčivý zvuk ozval znovu a tentokrát byl mnohem silnější. A pak se větvě opodál začaly pohybovat. Všichni ustoupili o několik kroků dozadu, tasili meče a připravovali se na nejhorší.

To, co se záhy vynořilo z džungle, překonalo Thorovy nejhorší představy. Objevil se před nimi obrovský hmyz. Byl snad pětkrát větší než Thor, nápadně připomínal kudlanku nábožnou, měl dvě zadní a dvě přední nohy, které zvedal do výše spíše jako ruce. Na jejich koncích byly dlouhé pařáty. Jeho tělo zeleně fosforeskovalo, bylo pokryté šupinami a na zádech mělo malá křídla, která v jednom kuse vibrovala a vydávala bzučivé zvuky. Na vršku hlavy měl brouk dvě oči, ale na špičce čumáku mu sedělo ještě třetí. Když se obluda napřímila, viděli, že na krku má ještě další malé nožičky plné ostrých drápů. Krk se chvíli co chvíli roztřásl a přitom vydával onen vrčivý zvuk.

Tyčil se nad nimi jako věž a nechával o sobě vědět, když

tu najednou jedna z jeho dlouhých končetin vystřelila rychlostí blesku kupředu a lapla O'Connora za paži. Její tři drápy se ovinuly kolem jeho ruky a potom jej zdánlivě bez námahy zvedly celého do vzduchu.

O'Connor po pařátu seknul mečem, ale ani zdaleko to nebylo včas. Příšera s ním několikrát hrubě zacloumala ve vzduchu, potom otevřela tlamu plnou nestvůrných zubů a začala jej přibližovat k ústům.

O'Connor se rozeřval při představě blízké mučivé smrti.

Thor vyrazil kupředu. Bez přemýšlení založil do praku kámen, zamířil a vrhl na prostřední netvorovo oko.

S muškou nikdy nemíval problémy. Příšera odporně zařvala hlasem, kterým by se daly kácet stromy, a upustila O'Connora na zem. Ten s žuchnutím dopadl na bok do měkké pralesní podestýlky.

Brouk se rozzuřeně otočil k Thorovi.

Ten si říkal, že zůstat tady a postavit se té obludě by bylo nejspíš marné. Někdo by určitě minimálně přišel ke zranění, ba možná i hůře, a Krohn by se jistě neudržel a zaútočil by přímo, což by se mu jistě také stalo osudným. Sám by ji možná dokázal porazit, ale zase by tím vyčerpal spoustu energie, kterou může brzy potřebovat jinde. Říkal si, že nejspíš narušili teritorium toho tvora a když se pokusí co nejrychleji zmizet, třeba mu to bude stačit.

„UTEČTE!“ křikl na ostatní.

Bez váhání poslechli a dali se na útěk – a brouk se okamžitě

vydal za nimi.

Za sebou slyšeli jeho kroky, které dusaly v měkké pralesní půdě jenom pár metrů za nimi. Potom se brouk v běhu natáhl, sekl pařátem po Thorovi a jenom o fousek jej minul. Thora posypala sprcha spadaneho listí, jak se broukovy pařáty namísto do něj zabořily do země. Utíkali seč jim síly stačily. Thor doufal, že když se jim podaří mezi ně a pronásledovatele položit nějakou rozumnou vzdálenost, snad se potom někde ukryjí. A pokud ani to nepomůže, budou se mu muset postavit.

Jenže Reece, běžící vedle něj, najednou zakopl o nějaký kořen a upadl. Bylo jasné, že nedokáže vstát včas. Thor se zastavil, tasil meč a postavil se mezi Reece a obludu.

“UTÍKEJTE DÁL!” křikl přes rameno na ostatní a sám se připravoval na srážku.

Brouk se na něj okamžitě obořil a sekl pařátem proti Thorově tváři. Ten se sehnul a zároveň seknul mečem. Obluda strašlivě zařvala. Thor utál jeden z jejích pařátů. Okamžitě jej pokropila sprcha zelené lepkavé tekutiny a on vykulil oči děsem. Důvodem nebyla tekutina, ale fakt, že pařát začal okamžitě přímo před jeho očima dorůstat. Za pár vteřin už byla obluda v původní kondici, jako kdyby ji Thor vůbec nezranil.

Polkl naprázdno. Tohle se přece nedá zabít. Jenom ho tou ranou rozeznil.

Příšera na nic nečekala, nově dorostlou paží Thora tvrdě udeřila do břicha a poslala jej do vzduchu o několik metrů dál, kde přistál do spletitého křoví. S napřaženými drápy se potom

vydala jej dorazit. Thor věděl, že má potíže.

V tu chvíli se na scéně znovu objevil Elden, O'Connor a dvojčata. O'Connor vystřelil šíp, kterým se broukovi trefil přímo do chrťánu. Šíp se zabodl zevnitř do krku a obluda znovu bolestně zařvala. Elden mezitím vši silou zabořil svou bojovou sekeru do zad toho tvora, zatímco Conven a Conval vrhli každý svůj oštěp a rovněž trefili krk. Reece měl mezitím už také dost času se dostat zpátky na nohy a teď až po jílec zabořil svůj meč nestvůře do břicha. Thor sekl mečem po další paži a znovu ji čistě usekl, zatímco Krohn se na scéně objevil jako poslední, vyskočil broukovi na hřbet a mocně se mu zakousl zezadu do krku.

Přišla řvala bolestí i panikou a snažila se ze sebe všechny setřást. Způsobili jí tím hromadným útokem strašlivá zranění a bylo naprosto neuvěřitelné, že stále ještě stála na nohách a její křídla nadále energicky vibrovala. Netvor jednoduše nehodlal zemřít.

S děsem potom sledovali, jak si obluda vytahovala z krku oštěpy jeden po druhém, setřásla ze zad sekuru a vytáhla meč z břicha. Rány, které po zbraních zůstaly se přímo před jejich očima začaly zacelovat.

Ten brouk byl neporazitelný.

Narovnal se do výše a zařval. Legionáři se na něj dívali s opravdovou hrůzou. Už udělali všechno, čeho byli schopní, a přitom nepřítele vlastně ani neškrábli.

Nestvůra se na ně chystala znovu udeřit drápy. Thora napadlo, že už tady nic víc asi nezmůžou a nejspíš všichni ještě téhož dne

zemřou.

„Z CESTY!“ ozval se na najednou výkřik.

Hlas přicházel někde zpoza Thora a zněl velmi mladě. Když se podívali tím směrem, spatřili malého kluka, mohlo mu být tak jedenáct, který běžel k nim a nesl něco, co vypadalo jako džbán plný tekutiny. Thor se sehnal a chlapec přes něj na brouka vychrstl obsah džbánu.

Brouk se rozeřval a z jeho obličeje začala stoupat pára. Pařáty si začal drásat tvář, ale jenom ji tím trhal na kusy a spolu s ní i své oči a celou hlavu. Řval hlasem tak strašlivým, že měl Thor pocit, že mu asi prasknou bubínky. Museli si dlaněmi přikrýt uši.

Potom se brouk konečně dal na útěk zpátky do džungle a brzy zmizel v porostu.

Vděčně se na toho malého kluka podívali. Byl oblečený do nuzných hadrů, měl dlouhé hnědé vlasy, světle zelené inteligentní oči a byl celý špinavý. Zdálo se, že je v téhle džungli doma.

Thor snad nikdy nebyl nikomu tak vděčný.

„Zbraně na Gathoru nepůsobí,“ řekl chlapec a zakoulel uličnicky očima. „Máte kliku, že jsem ho slyšel a byl jsem poblíž. Kdybych nedošel, tak už by bylo po vás. To nevíte, že tyhle obludy nemáte dráždit?“

Thor se podíval na ostatní a viděl, že i oni ztratili řeč.

„My jsme ho nedráždili,“ řekl Elden, který se jako první vzpamatoval. „To on na nás zaútočil.“

„Což by neudělal,“ řekl kluk drze, „kdybyste mu nevlezli na jeho území.“

“Co jsme měli dělat?” zeptal se Reece.

“No, zaprvé se mu nikdy nedívat do očí,” odpověděl kluk. “A pokud i tak zaútočí, tak si musíš lehnout tváří k zemi a nehýbat se dokud ho to nepřestane bavit. A ze všeho nejdůležitější je nezačít utíkat.”

Thor přistoupil k chlapci a přátelsky ho poplácal po rameni.

“Zachránils nám život,” řekl. “Jsme tvoji dlužníci.”

Kluk jenom pokrčil rameny.

“Nevypadáte moc jako imperiální jednotky,” řekl. “Vlastně vůbec nevypadáte jako někdo, kdo je odsud. Takže proč bych vám neměl pomoci? Přijdete mi podobní jako ta grupa, která se tu objevila před pár dny.”

Thor si s ostatními vyměnil významné pohledy a potom se obrátil zpátky k chlapci.

“Víš kam šli?” zeptal se.

Kluk pokrčil rameny.

“Bylo jich hodně a nesli nějakou zbraň. Vypadalo to pořádně těžký, museli to nést úplně všichni. Pár dní jsem je sledoval. Bylo to hrozně snadný. Pohybovali se pomalu jako slimáci. A taky nebyli vůbec opatrní. Věděl jsem, že nejdou k našemu domu a tak jsem je sledoval jenom kousek. Můžu vás dovést tam, kde jsem toho nechal a ukázat vám správný směr jestli chcete. Ale ne dneska.”

Zmateně se na sebe podívali.

“A proč ne dneska?” zeptal se Thor.

“Za pár hodin padne noc a to mi teda věřte, že nechcete být venku, až se to tu setmí.”

“Ale proč?” zeptal se Reece.

Kluk se na něj podíval jako by ho považoval za blázna.

“Ethabugové,” řekl.

Thor se na něj pozorně zadíval. Už teď se mu ten kluk zamlouval. Byl chytrý, nebojácný a zdálo se, že má dobré srdce.

“Nevíš, kde bychom se mohli na noc schovat?”

Kluk se ohlédl a pak nejistě pokrčil rameny. Zdálo se, že nad něčím váhá.

“Myslím, že vás nemůžu vzít s sebou,” řekl potom.

“Děda by se zlobil.”

Vtom se zpoza Thora vynořil Krohn a vyrazil přímo k chlapci, jehož oči zazářily nadšením.

“Jé!” vydechl.

Krohn mu nejprve zkusmo olízl ruku a potom se postavil na zadní a pokračoval s tváří. Chlapec se rozesmál a začal leoparda hladit po hlavě. Potom poklekl, zahodil svoje primitivní kopí a Krohna objal. Ten si položil packy na jeho ramena, jako kdyby mu objetí chtěl opřít a vyvolal tím další vlnu chlapcova smíchu.

“Jak se jmenuje?” zeptal se. “A co vlastně je?”

“Jeho jméno je Krohn,” řekl Thor s úsměvem, “a je to vzácný bílý leopard. Pochází z druhé strany oceánu. Z Prstenu. Stejně jako my. Líbíš se mu.”

Chlapec Krohna několikrát políbil, než se konečně zase postavil a podíval na Thora.

„Inu,“ řekl nejistě, „myslím, že vás k nám zkusím dovést. Snad to nebude dědovi moc vadit. Pokud ano, tak máte smůlu. Za mnou. Musíme sebou hnout. Brzy bude tma jako v pytli.“

Hned nato se otočil a rychle se vydal džunglí. Thor s ostatními jej následovali a nedokázali se přestat divit chlapcově obratnosti s jakou se proplétal hustým porostem, který očividně dobře znal. Bylo těžké s ním udržet krok.

„Lidé tudy občas procházejí,“ řekl za chůze. „Oceán a jeho proudy je přinesou přímo do přístavu. Někteří tudy jenom projdou a pokračují někam dál, ale většina to stejně nezvládne. Něco je sežere na téhle straně džungle, anebo o kus dál. Vy máte zatraceně štěstí. Je tu spousta horších věcí než Gathora.“

Thor polkl na prázdno.

„Horší než tamto? Co například?“

Kluk jenom zakroutil hlavou a pokračoval v chůzi.

„To snad ani radši nechtějte vědět. Viděl jsem tu už dost pěkně hnusných kreatur.“

„Jak dlouho tu už jsi?“ zeptal se Thor zvědavě.

„Celý život,“ odpověděl chlapec. „Můj děda se sem přestěhoval, když jsem byl ještě úplně malej.“

„Ale proč zrovna na takovéhle místo? Jistě musejí být nějaká vhodnější pro život.“

“Ty toho o Impériu moc nevíš, co?” zeptal se kluk. “Jejich vojáci jsou všude. Není vůbec lehký zůstat mimo jejich dohled. Kdyby nás chytili, okamžitě by z nás nadělali otroky. Sem ale chodí jenom zřídka a takhle hluboko do džungle skoro nikdy.”

Jak tak procházeli hustým porostem, Thor se v jednom okamžiku natáhl, aby prsty pohladil načechranou kapradinu, která rostla opodál, ale chlapec se v ten moment otočil a zakřičel na něj:

“NEDOTÝKEJ SE TOHO!”

Všichni se na místě zarazili a Thor se pozorněji zadíval na list, kterého se již téměř dotkl. Byl veliký, nažloutlý a vypadal naprosto neškodně.

Chlapec k němu došel a lehoučce se jej na jednom místě dotkl špičkou prstu. Kapradina se okamžitě sbalila sama kolem sebe. Bylo to nevěřitelně rychlé a jakmile se tak stalo, ozvalo se zasyčení a z rostliny se vyřinulo pár kapek kouřících trávících šťáv.

Thor byl v šoku.

“Masožravka,” řekl chlapec. “Pěkná mrcha. Kdyby ses jí dotkl, už bys neměl prst.”

Thor se rostlinu podíval a potom ji s respektem obešel. Znovu si uvědomil jaké měli obrovské štěstí, že toho kluka potkali.

Pokračovali dál a dávali si velký pozor, aby se příliš neotírali o okolní rostliny. Najednou věnovali plnou pozornost tomu, kam přesně šlapou, a co je kolem nich.

„Teď se držte blízko u sebe a šlapejte přesně tak, kam já,“ řekl chlapec. „Ničeho se nedotýkejte. Nezkoušejte jíst žádné ovoce, které tu uvidíte. Ani radši nečichejte ke květinám jestli se nechcete probudit za měsíc anebo vůbec.“

„Hej, co je tohle?“ řekl O’Connor jako by ho ani neposlouchal a díval se na veliký plod, který visel z nedaleké větve. Byl podlouhlý a žlutavě světélkoval. O’Connor popošel kupředu a natáhl se pro něj.“

„NE!“ vykřikl jejich průvodce.

Ale už bylo pozdě. Dotkl se plodu a v tom okamžiku půda pokrytá listím všude kolem nich explodovala a potom se propadla. Thor ztratil pevnou zem pod nohama a vzápětí si uvědomil, že klouže dolů. Všichni byli najednou na široké bahnité klouzačce a velkou rychlostí se řítili z kopce. Nebylo čeho se chytit ani jak jinak se zastavit.

Všichni křičeli a řítili se desítky metrů z příkrého svahu do džungle, na kterou už padala noc.

KAPITOLA SEDMÁ

Erec seděl na ukořistěném koni, ztěžka oddychoval a připravoval se na další vlnu útočníků. Stále jich zbývalo přes stovku. Až doteď bojoval jako lev a podařilo se mu skolit mnoho z nich, ale teď už byla jeho ramena slabá a ruce se mu třáslы únavou. Byl odhodlaný bojovat až do úplného konce, ale jestli toho bude schopno i jeho tělo, to nebylo vůbec jisté. I tak se jednoduše pokusí dokázat, co bude v jeho silách, jako to dělal celý život, a pak uvidí, jestli je mu osud dostatečně nakloněn, aby to stačilo.

Vyrazil ze sebe bojový pokřik a pobídl toho neznámého hřebce, aby se znovu postavil nepříteli.

Jejich bojový pokřik ten Erecův okamžitě přehlušil. Toho dne už bylo prolito hodně krve a žádná strana očividně nechtěla přestat, dokud nebude ta druhá poražena.

Za jízdy tasil svůj vrhací nůž, zamířil na vedoucího jezdce nepřátelské formace a vrhnul. Perfektně se trefil do jeho krku. Voják se za něj chytil, přitom přitáhl svému koni otěže, a potom spadl k zemi. Připleťl se přitom pod nohy ostatním a způsobil další hromadný pád, přesně jak Erec doufal.

Ze sedla ukořistěného koně odepjal štít a dlouhé kopí, sklopil hledí své přilby a pobídl koně do nejvyšší rychlosti. Narazí do nich s co největší razancí a s trochou štěstí se mu podaří se jednou ranou probít skrz jejich linii.

Znovu vykřikl a blížil se k jezdcům. Měl za sebou mnoho let výcviku v turnajovém klání a to bylo odvozeno právě od reálných bitevních situací jako byla tato. Třímal svoje kopí s bravurou experta. A pak přišel náraz. Zakryl se štítem jak nejlépe dokázal a okamžitě na něm pocítil déšť ran mečů, seker i bojových kladiv. Kopím mezitím srážel za jízdy jednoho vojáka za druhým. Celou dobu se modlil, aby štít i brnění vydržely všechny ty rány. Všechno se odehrálo během zlomku okamžiku a potom byl najednou zase klid. Projel skrz.

Ani nezpomalil. Během tohoto útoku se mu jistě podařilo dostat ze sedla alespoň deset jezdců, ale ani jeden z nich nešel k zemi snadno. Erec za ten průjezd zaplatil. Ztěžka oddychoval, jeho tělo bylo celé jedna bolavá modřina a ze všeho toho řinčení oceli mu teď zvonilo v uších. Měl pocit, jako kdyby právě projel mlýnkem na maso. Když rychle přehlédl stav své zbroje, zjistil, že je celá pokrytá krví, ale on byl tak rozrušený, že nedokázal určit jestli ta krev pochází z jeho ran anebo z protivníkůvých. Bolelo ho všude stejně. Na zbroji ale při zběžném pohledu žádné velké škody neshledal.

Navedl koně doleva a ve velkém půlkruhu se začal otáčet, aby se jim postavil znovu. I nepřítel se mezitím otočil a znovu se rozjížděl. Erec byl hrdý, že se mu podařilo dostat se až takhle daleko, ale byl již tak slabý, že si říkal, že další srážku už ustojí jenom se štěstím. I tak se ale přinutil znovu zaútočit. Toho, Bůh dá, nebude, aby Stříbrný z boje utíkal.

V tom okamžiku se z boku se ozval další bojový pokřik a Erec

se zhrozil. Z pravé strany se na bojiště řítila další jízdní jednotka, zhruba stejně velká jako ta, se kterou již zápolil. Jenže potom si povšiml zbroje jednoho jezdce a jeho srdce zaplesalo. Ten rytíř byl Stříbrný. Ano! Vždyť to byl přece Brandt a ti jezdci kolem něj, to musel být Vévoda ze Savarie a jeho rytíři. Potom se ale zhrozil, když mezi nimi spatřil svého Warkfina a na něm Alistair. Prosil ji, aby zůstala v bezpečí Savarijského hradu, ale ona jej neposlechla.

Vévodovi muži zaútočili s bojovým rykem na nepřítele z boku a okamžitě vnesli do jeho řad chaos. Polovina jezdce se otočila, aby se jim postavila, a o okamžik později se s nimi s obrovským zařinčením oceli srazila. Brandt byl tím kdo zasadil první ránu. Postavil se přitom ve třmenech a srazil svého soka burdýřem. Srazil mu hlavu z ramen, jen aby okamžitě udeřil dlouhou, halapartu připomínající zbraní do druhé strany, a zabořil ji do těla dalšího.

Erecovi vidina naděje dodala druhý dech, využil vzniklého zmatku a znovu se rozjel proti nepříteli. Za jízdy se potom sklonil ze sedla a vytrhl ze země oštěp, který tam zůstal zabodnutý po předchozím útoku. Potom jej okamžitě vši silou mrštil do pole jezdce. Podařila se mu skvělá rána. Oštěp čistě proletěl hrdlem jednoho muže a ještě se za zabodl do hrudi dalšího, který jel v řadě za ním.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.